

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

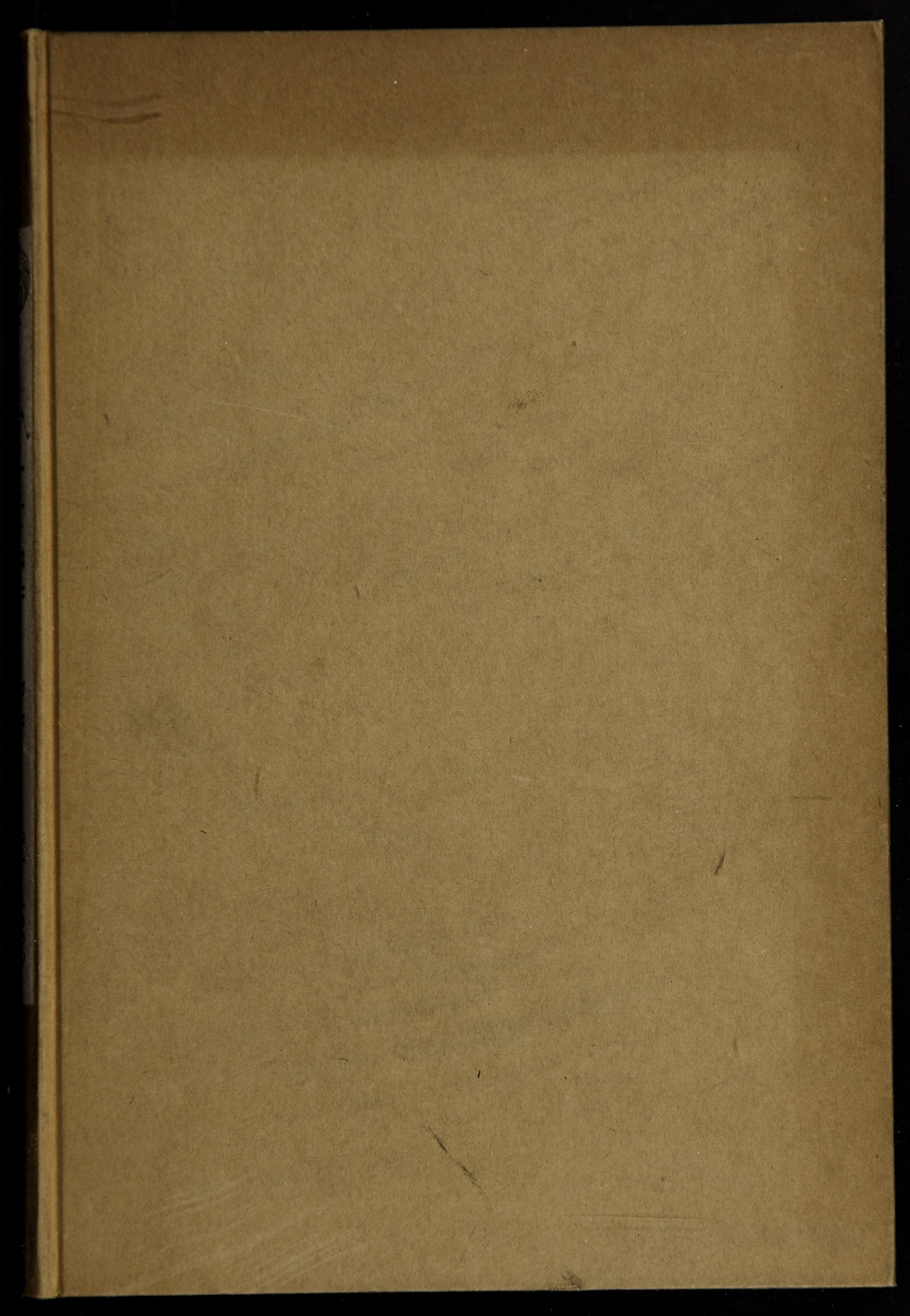
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

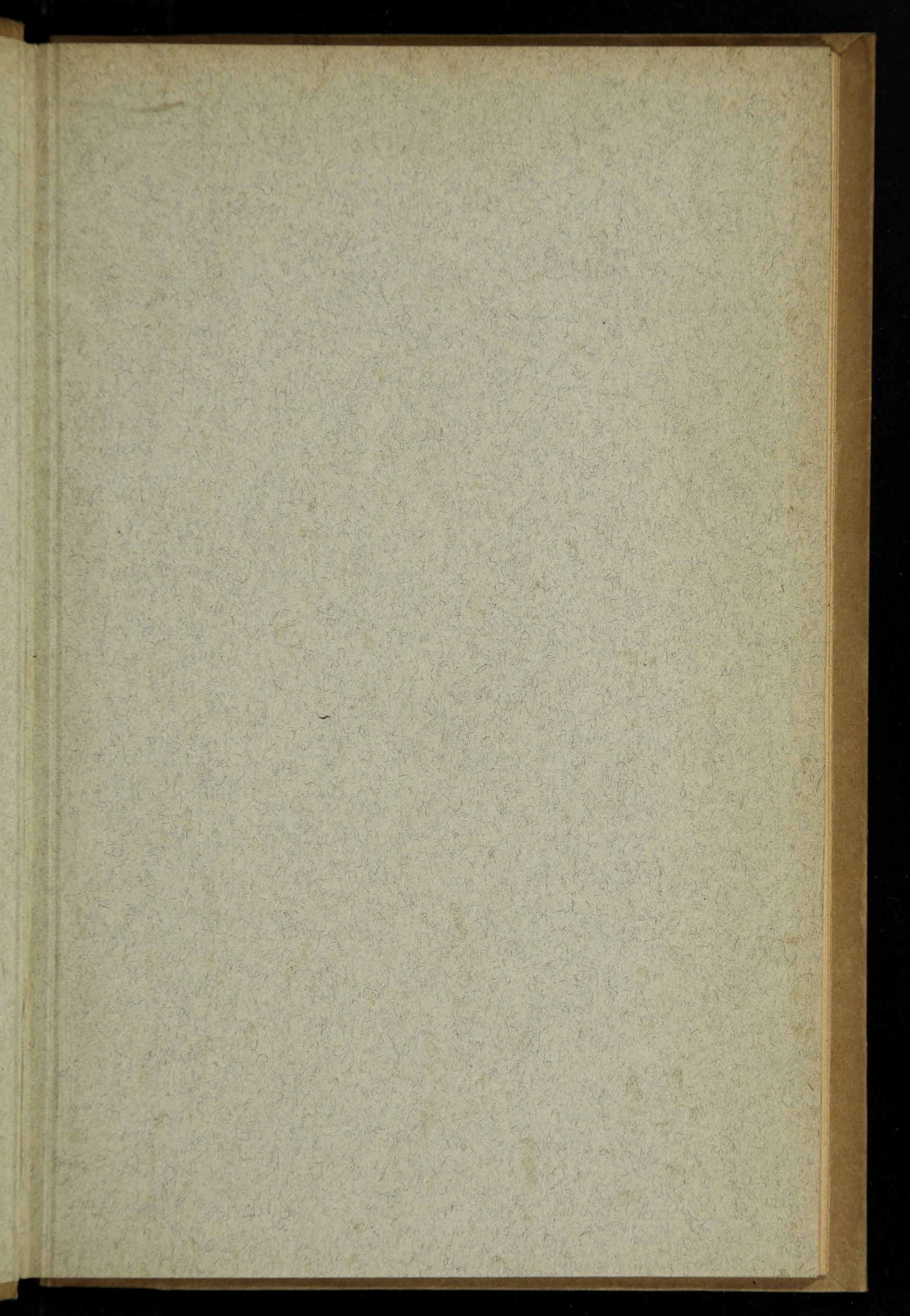
LUNDS
UNIVERSITET

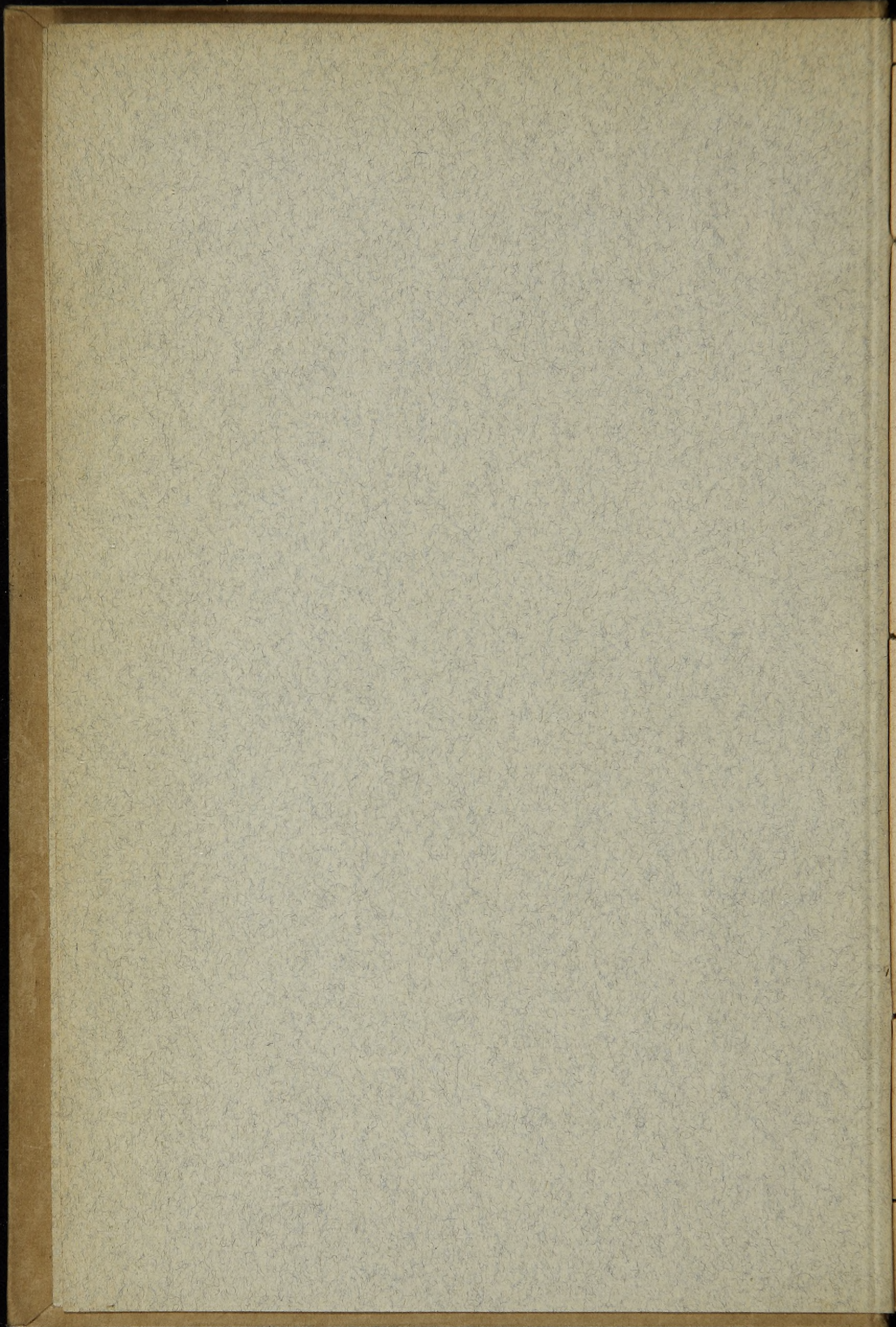

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Lse.

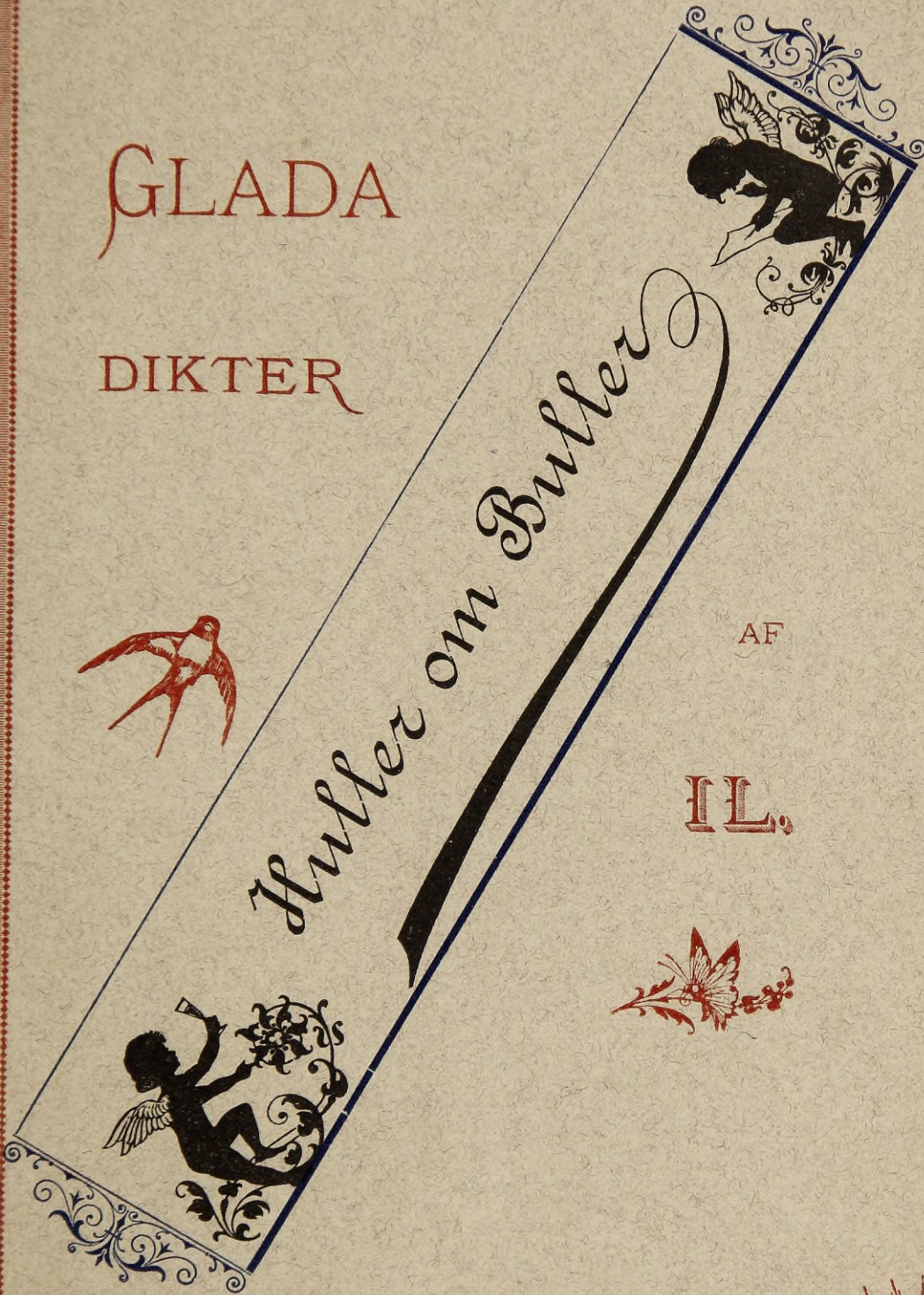
GLADA

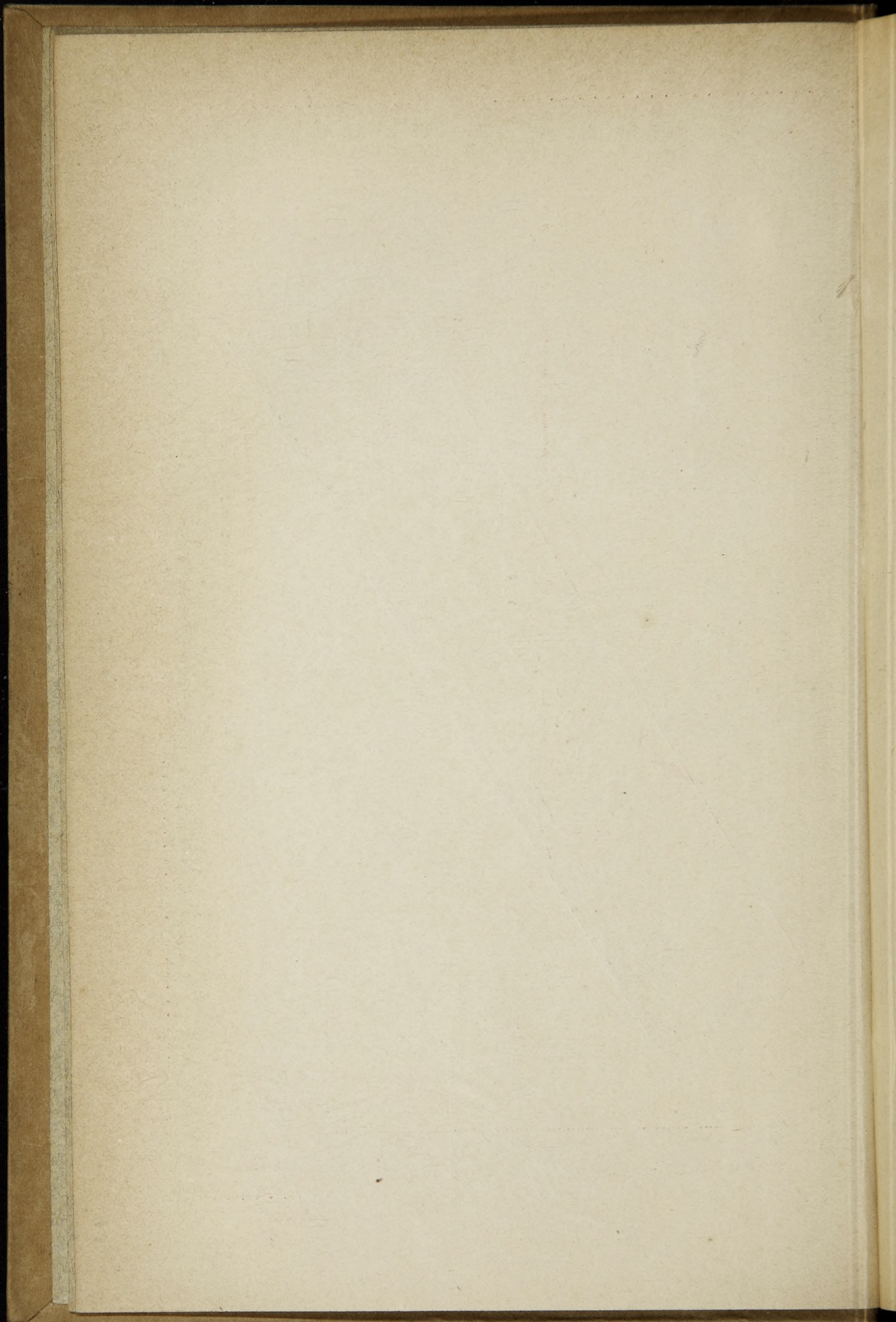
DIKTER

Huller om Buller

AF

IL.

HULLER OM BULLER.

GLADA DIKTER

AF

Dr. Joh. Lundquist

GÖTEBORG,
A. LINDGREN & SÖNER,
1890.

Nåd!

När tanken, bevingad mot rymderna flyger,
När ned i passionernas kaos den smyger,
När Amor mig hotar med glödande skott,
När allt i naturen mig manar och drifver
Då fattar jag pennan och kluttrar och skrifver
Om skönhet, om fulhet, om stort och om smått.

Ett barn är jag blott och som barn jag mig stollar
Och leker med allt hvad mig lifvet framtrollar; —
Ty sorgerna har jag för längese'n sålt. —
I fullvuxna sångare, som fått semester
Och I, hvilkas lockar en lager än' rester,
Döm icke för strängt! jag går ännu i kolt.

Lefve qvinnan!

På vår jordplanet
Ingen man
Uti enslighet
Finna kan
Sällhet — lust och fröjd —
Aldrig är man nöjd,
Om man ej lärt förstå
Att ensam gå
Är det sämsta, som en man
Här i lifvet göra kan —
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

Konung David var
I sin pragt
En rätt ståtlig karl, —
Och hans magt
Var ej ringa blott,
Ty han ju förstätt
Skapa sig paradiset
På många vis.
Också sjöng han glad och log
När han harpans strängar slog:
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

Konung Salomo,
Vis och lärd,
Ville aldrig tro,
Att en värld
Kunde rätt bestå
Eller riktigt gå
Om qvinnan der ej fanns
I all sin glans —
När han i sitt harem gick
Sjöng han hvarje ögonblick:
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

Martin Luther var,
Som man vet,
En gudfruktig karl —
I fromhet
Las han bibeln jemt
Tills har sig bestämt
Taga ett äkta vif —
Till tidsfördrif —
Och när han vid orgeln satt
Spelade och sjöng han gladt
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

En arm arbetsman
Har det svårt —
Ödet är, minsann,
Mycket hårdt —
När han tjensten skött,
Går han hungrig, trött
Hemåt för hvarje qväll
Till tarfligt tjäll,
Der han famnas af sin skatt
Och förtjust han sjunger gladt;
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

Älskar'n dagen lång
Går och leds'
Och är mången gång
Ej tillfreds;
Ty han längtar ju
Att sig få en fru,
Hem till sin älskling går,
Vid fönstret står,
Blir i hast så säll och glad
Sjungande sin serenad:
Qvinnan åt min skröplighet
Skänker himmelsk salighet!

När ditt hufvud grått
Blifvit har
Och du ej förmått
Hålla qvar
Elden i din blick,
Ej ditt stolta skick, —
Står du med skrynklig hand
Vid grafvens rand,
Se tillbaka än en gång
Och stäm upp en jubelsång:
Qvinnan åt min skröplighet
Skänkte himmelsk salighet!

Skål! Gutår!

Klingom bröder! Vid pokalen
Tumla vi lustigt till livvets slut!
Låt oss glömma jordeqvalen!
Drick! Var glad och njut!
Lef ett lustigt lif,
Allt förutan kif!
När och hvar du skåda får,

Hur dig Bacchi andar vinka,
Skål! Gutår!

Äro glasen ändtligt tomma
Fyllas de alltid på nytt igen;
Ty ibland oss bröder fromma
Fanns ej någon än',
Som i dryckeslag
Blef så ynkligt svag
Att "dricka ur" han ej förmår —
Derför, höjom glasen bröder!
Skål! Gutår!

Gyllene kyssar.

En penningfurstinna från slottsfönstret ser
En vandrande glad gesäll
Skön som en Adonis — en vink hon blott ger
Och hviskar: "Kom till mig i qväll!"

Sen solen gått neder han smyger så tyst
I trädgårdens lusthus in —
Hvad gjorde det honom? derhemma han kysst
Ju ofta nog älsklingen sin.

Ett handtryck — en börs full med klingande guld —
Bort smyges sakta som nyss —
Rätt ofta han sedan — var det väl hans skuld —
Fick ge mången gyllene kyss...

En ungmös frieri på sednaste skottdagen.

Helt tidigt — klockan sju visst var —
På skottdagen, jag satt

I mitt Tusculum, der jag ta'r
Min ljufva ro hvar natt —
Jag ordnade min toilett,
Då på min dörr jag hör
En knackning — tydlig fastän lätt —
Och öppnar strax jag gör.

En liten flicka yr och glad,
Med tjusande behag,
Slog armen om min hals och bad
Så hjertligt: "Tag! o, tag
Emot den kyss, som jag Er vill
På Edra läppar ge!"
Jag svarte: "ja!" och stod så still
Och lät det villigt ske.

Hon suckade så ljuft och log
Och barmen häfde sig
I vågor, då hon kyssen tog —
Och se'n hon förde mig
Till soffan i mitt eget rum —
Vid hennes sida nu
Jag hörde, helt förskräckt och stum:
"Säg! jag blir väl din fru?"

I första häpenheten jag
Ej rätta svaret fann;
Dock snart jag ropte: "Flicka! tag
Dig än en kyss!" — minsann,
Hon gjorde så" -- och nu, jag ber,
Se venstra handen här!
Jag kan ej binda mig vid fler —
Ej någon turk jag är.

Den bedagade nymfen.

Att nödgas bli gammal är fasligt ändå,
Att ungdom skall stå under tidens förtäring,
Att skällas för käring
För skrynkloras skull och för lockarna grå!

Men Gud vare lof, att jag konstmässigt kan
Upphjelpa det myckna, i skönhet mig brister —
Med knep och med lister
Jag dårar ännu mången närraktig man.

Fast ej någon dufunge, trippar jag lätt
Och ytterst modernt och gentilt jag mig kläder —
Med fiskben och fjeder
Jag gör mig om midjan så smal och så nätt.

Jag döljer så konstigt mitt gråsprängda hår
Och rynkorna utslätar jag i min panna —
Må ingen mig banna,
Om rodnad på kind jag ock skapa förstår.

Så kan jag blå dunster i ögonen slå
På männen — som dyrt få betala bestyren —
Tack vare tornyren,
Jag välskapad synes "von hinten" också.

När sådan jag skådar mig i min trymå,
Jag ännu i tjugonde året mig tycker —
Och ännu jag trycker
Med känsla — och smeker precis så som då...

En Aprilnarr.

Rullén — enligt vanan — han tog sig fri Månda'
Och "rulla' sin hatt" hela gudslånga da'n —
Om qvällen han påstruken gick för att lån ta'
På sin söndagsrock. Sen han kila som fan
Med femman han lånt, till båd' Dampen och Rutan
Och krångligt han hemlotsa' sent fyllda skutan.

När följande morgon han vaknar, det dunkar
Och värker och bultar i hans hufvudknopp —
Med möda ur bädden han klifver, och lunkar
Till Fisktorget ned, till kamraternas tropp,
För att medels "skramlande" få sig en knaber —
Han har ifrån gårdagen qvar litet schaber,

Han fyrkarna sina kollegan nu gifver
Och lemnar tillika en halfstops-butelj —
Försigtigt han sedan om husknuten klifver
Och stannar vid torget i blandad konselj;
Ty käringar, — busar och folk, som tycks vara
Rätt hyggligt, der vänta på nektarn den klara.

Kamraten om hörnet syns komma omsider —
Rullén får sin flaska och skyndar strax bort;
Förfärligt hans strupe af torcka nu svider
Och därför han smyger i närmaste port —
Han smakar — slår flaskan i vägg och svär iill:
"Fy! vatten! för fan! jag är narrad April!"

Nuru?

Skön Lisbet, ung och lefnadsglad
Som i sin knoppning står,
En dag så här till mamma sad':

”Nu är jag sjutton år —
Säg! får jag då ej älska än’,
Lik andra unga mör?
Jag hört af Frans att kärleken
Hvar dödlig lycklig gör;

Ty, mamma, när i går jag satt
Der nere i bersån,
Kom, Frans — tog mig om lifvet fatt,
Bar mig till mörksta vrån —
Der han mig ned på bänken drog —
Jag kände mig så säll,
Då kyss på kyss han från mig tog —
O! hvad den Frans är snäll!”

”Hur’, flicka!” ropte mamma, vred,
”Kan du dig understå
Att låta pojken draga ned
Dig i en mörk berså?
Och kyssas! Fy! du kanske tror,
Du deraf älska lär?
Nej, tag exempel af din mor!
Hon vet hvad kärlek är.”

Om qvällen sent skön Lisbet gick
Att tala om för Frans
Hur hon af mamma bannor fick —
Och skulden, den var hans —
”Men jag vill strax förlåta dig,
Om du på knä gör fall
Och lofvar genast lära mig
Hur rätt man älska skall...”

Symamsellen.

Skall jag hela lifvet igenom väl få
Städs’ enformigt sitta och sy

Och dag ifrån dag blott se likgiltigt på
Hur rosorna kinderna fly?
Ja, visst! ty förtjensten är liten och skral —
Min ställning, den är ju, i sanning fatal!

Jag ser ju rätt näpen och ungdomlig ut,
Om spegeln jag rådfråga vill;
Och uti min dräkt jag hvarendaste klut
Ur modejournalen klippt till —
Och lyfter på kjolen jag blygsamt och lätt
Så synes en sko och en fot, som är nätt.

Säg! hvarför skall jag då med såd'na behag
Bli glömd i en undangömd vrå?
Jag kunde ju lättvindigt lägga beslag
På herrarnes hjertan — och gå
I sammet och siden så nobel och grann,
Bli fjäsad och firad liksom mången ann'...

Ja! nu från i dag går jag ut hvarje qväll
Helt ensam och tar mig motion —
Och ingen lär klandra en ung symamsell,
Om hon, som en bättre person,
Ett smul lyfter kjolen, på sen promenad,
Om också blir synlig en välrundad vad!

Fram sväfvar jag så ibland männen så lätt
Och visar de raraste ben
Och snobben mig följer i hälarne tätt,
Bekikar vid gaslyktors sken
Det "underbart" sköna, som af min person
Von hinten syns bäst, då jag tar mig motion.

Hvar dag jag mig fångar en ny kavaljer
Så snart det om qvällen blir skumt —
Min inkomst förökas i hast, mer och mer —
Så det är, i sanning blott dumt
Att hålla sig blygsam och instängd och gömd
När som man till symamsell har blifvit dömd...

En hyggelig fästmö.

En liten flicka går och galler sedesam —
Ja, ingen vågar yttra något till dess skam;
Ty hon tycks väl förstå
Att knyck på nacken slå,
När tal om kurtisan hon blott får höra på —
Föraktlig knyck — knyck — knyck —
Ja, hon får som ett riktigt dygdemönster gå.

Hon fästman har, naturligtvis, som mången ann',
Han älskar ömt och anar ej det minsta grann,
Att hans tilltänkta fru
Om natten klockan tu
En annan älskare ger hemligt ren-de-vouz.
Hon smyger lätt — lätt — lätt —
Om natten ut att ge ett litet ren-de-vouz.

Men det är ju en småsak blott att tala om —
Dock, hända kan att älskarn ej till mötet kom,
Förargad står hon still
Och väntar — ty hon vill
Ej ensam gå — beslutar att sig göra till
För första sprätt — sprätt — sprätt —
Beslutar hon så godt hon kan sig göra till.

Se, der en herre kommer så gentil och fin!
Hon närmar sig och frågar med så söt en min:
"Hur mycket är ert ur?"
Och sedan i sin tur
Han frågar: "Hvad är Ni för'n luftig nattfigur,
Som si så här tripp — tripp —
Så sent begett Er ut ifrån Er jungfrubur?"

Till svar hon tar hans arm och ber, att han nu blott
Må henne hemåt följa — men han fann för godt
Att gifva bort sin "pris"
Åt närmsta vaktpolis,

Som henne ger logis för mycket billigt pris.
Uppå en brits — brits — brits —
Hon drömma får om älskare och om kurtis.

Men hon i kurrån väsnas — tyckte det var fan
Att hygglig flicka ej får gå i fred i sta'n —
Polisen tyckte, han
Att det dock ej gick an
För en anständig flicka gå så der — minsann —
Och spetsa mun: "Pst! Pst!"
Som mången annan flicka mycket bättre kan...

Serenad.

Hör mig, du hulda engel!
Och lyssna till min sång!
Du gör min väntan allt för lång —
Så, öppna då en gång!
Du vet hur ömt jag älskar dig —
Var därför huld mot mig!
O! vakna! slå ditt öga opp!
Om himmelsk sällhet gif mig hopp
Hos dig, min rosenknopp!

Säg, hvarför du än dröjer,
Min lilla, söta du?
Du slumrat in för tidigt ju
Ifrån vårt ren-de-vouz!
Men dubbelt skönt det blir ändå,
När vi omfamna få
Hvarandra ömt i ensamhet!
Då skapar kyssen, som du vet,
Oss ljuf lycksalighet!

Min fästmö's värde.

Jag mins hur jag i yngre da'r
En flicka hade kär;
I henne jag förälskad var, —
Som tokar vara plär —
Dock, se'n jag lärt, hvad hon var värd
Blef kärleken i grund förtärd.

Jag hade märkt att då och då
Hon trippa ut i smyg;
Men när hon — iklädd paletå
Af finsta sidentyg —
Mig mötte vid en annans arm,
Då sjöd mitt blod af hämd och harm.

I början ämnade jag slå
Ihjäl min herr rival,
Men sedan tänkte jag som så:
Det blefve "grand skandal"! —
Nej, hon den listigaste mö,
Hon endast måste döden dö!

Således, enligt mitt beslut,
Pistol'n från vägg jag ta'r,
Går med den, laddad skarp med krut,
I hennes boudoir:
Der låg hon, tryckt intill hans barm —
Tog mot och gaf mång kyss så varm.

Då fann jag mig i ödet godt, —
Tog ej pistolen fram —
Och tänkte, se'n frisk luft jag nått:
Det vore synd och skam
Att ge *den* qvinnan sådant slut! —
Hon är ej värd — ett godt skott krut.

Utspruckna rosor.

Se, solen blodröd leker
Vid horizontens rand!
Och ljufvigt vestan smeker
Utöfver sjö och land!
Välgörande den stänker
Sin balsam rundt omkring
Och ömt sin svalka skänker
Åt hvarje skapadt ting.

Då synes mången ila —
På hvardagsstöket mätt —
Att själ och kropp få hvila
I skog och dal, på slätt.
Så vill ock jag ej vägra
Att lemna trældomsbur'n,
Mig ibland rosor lägga
Och njuta af natur'n.

* * *

Men mina rosor alla
De äro lefvande
Och råkar jag att falla
Ibland dem, ljuft de le . . .
De kunna ock hugsvala
En trött, uttråkad träl
Och väcka ur dess dvala
En sömnig hvardagssjäl.

Kom! tjuserskor och dansen
Med mig en vild galopp!
Berusande champagnen
Vi sedan korka opp!
Se'n mån I, en i sänder
Mig locka i Er lek

Tills jag mig från Er vänder,
Mätt vid Ert ljufva smek...

Skål! luftiga sylfider!
Det smakar! hvad befalls?
Hur lätt den saften glider
Igenom torkad hals!
Fast kall, den endast sköljer,
Men kyler ej ens blod —
Inom dig, drufva döljer
Du slugt din vällust-flod!

Kom i min famn, Charlotta!
Jag längtat hela da'n —
Nå-nå! kyss blott med måtta!
Du är för mycket van —
Tag dina vingars skugga,
O! Selma! ej från mig!
Låt bli, du lilla njugga,
Att vara rädd om — dig!

Du himmelska Sofia!
Haf tack för hvad du gaf!
Men nu må du befria
Din ömme, trogne slaf! —
Nej! hör du, Laura lilla!
Flyg icke strax din kos!
Jag plockar aldrig — illa
En utsprucken ros...

Om någon kan förljufva
Min törnbeströdda stig,
Så är det du, min dufva —
Kom! tryck dig intill mig!
Din kyss, din smekning rusar
Igenom mærg och ben!
Din röst som vestan susar,
Så ljufvig och så len!...

Kom! följ mig till min hydda!
Kom! skynda, utan krus!
Vi drömma *om* det flydda
Re'n njutna sällhetsrus...
Gråt icke du, min flicka!
Kom! sätt dig här i knä't!
När rosen ut vill spricka,
Kan ingen hindra det...

Kom!

Herr grefven bär titlar och ordnar
Men bär ock på — sjuttio år —
Hans hufvud hvar dag mera grånar,
På vacklande benen han står.
Han lider af gikt och podager —
Har icke en smula aptit —
Blir tunn, genomskinlig och mager
Och torkar snart bort bit för bit.

Hvad under då, om en grefvinna,
Som eger allt qvinligt behag,
Sitt lif vågar njutningslöst finna
Och grufligt att lyda en lag,
Som hotar förqväfva den låga,
Som fladdrar inom hennes bröst?
"Tänk! om — ja, om jag skulle våga
Att skaffa mig — — skaffa mig — — tröst!"

De tankar en morgon hon hade,
Då hon öfver ödet sitt grät — —
Hon ned på schäslongen sig lade
Och blottade något af knä't —
Hon ringer — betjenten förlägen
I dörren vill strax vända om,

Då visar hon djerft honom vägen
Och dundrar befallande: "Kom!"...

* * *

Grefvinnan hon sjöng från den dagen,
Så glad som en fogel på gren —
Ej mera hon syntes nedslagen
Fast grefven uti sina ben
Blef styf af rheumatiska värken —
Hon brydde sig icke derom — — —
Snart syntes dock tydliga märken
Af ofta upprepade: "kom!"

En bild.

Jag vet en bild, som för min själ har hägrat
Och har förbländat mig, då den förföriskt lägrat
Sig i min synkrets — och med engelns rena blick
Med leende så ljuft, som blott en sådan gifver
Mig lockat till sitt bröst — dit jag berusad gick
Så mången gång — och än' jag jag går och der för-
blifver,
Bedöfvad af dess kyss — en himmel öppnas mig
Då ögats lock slås opp och hvita, runda armen
Kring halsen lindas ljuft — mitt hufvud smyger sig
Till alabasterhvita, yppigt fyllda barmen —
Jag hänryckt jorden glömt och in i himlen ser,
Der glöd och svalka jag i ljufligt samband finner —
Dock, ögat sluter sig och armen sänkes ner —
Till jorden sänk's ock jag, ty — fantasi'n försvinner.

Om igen.

Säg! hur kan du våga att så der spatsera
Arm i arm, förtroligt, med en ann' än mig?
Trodde, att jag skulle, som en bomb krevera,
Då jag såg hur ömt hon smög sig intill dig;
Men det säger jag, gör du det om igen,
Har du mig ej längre till din lilla vän!

Var så god, min herre, genast Er förklara!
Hvar var Ni i går den hela långa qväll'n?
Måste jag ej, utaf giltigt skäl, befara,
Att Ni var tillsamman med den der mamsell'n?
Men var säker om, gör Ni det om igen,
Slår jag strax på stunden opp förlofningen!

Hvilken stilig dam du hjälpte på med kappan
Inne i teaterns mörkaste tambur —
Henne sedan följde ända ned för trappan!
Jo, du är mig just en inslipad filur!
Gör det om igen — en enda gång blott till,
Svär jag, att jag ej din hustru blifva vill.

Hvad dig faller in, du tror att du kan göra
Sedan verlden vet, att jag skall bli din fru —
Tyckte du ej om, att jag er skulle störa,
Dig och söta vännen i ert ren-de-vouz?
Gör du't om igen, mig hindrar ingenting
Skicka dig tillbaka din förlofningsring.

Undrar hvad det var för viktiga affärer,
Ni med pigan hade uti hennes rum!
Det är oförsvarligt, att Ni ständigt bär Er
Åt, som trodde Ni mig vara döf och stum!
Gör Ni om igen ett sådant bondförsök,
Skiljer jag — — vår piga från båd' rum och kök.

Fröken.

Förlåt, lilla jungfrun! får jag hjälpa till
Att bära Er korg! — den är tung —
O! om ni blott visste, hur gerna jag vill
Ledsaga en jungfru så ung!

"En sådan högst obildad karl, som ni är
Förtjenar beständigt en korg!" —

Ursäkta, jag trodde, att "fröken" ej plär
Dra' kött, fläsk och fisk ifrån torg!

Se här, jungfru Lotta! var god tag betalt!
Två supar och så ett glas drick! —

"Åh, hut! sådan slusk! ni har säkert helt skralt
Fått lära er seder och skick!" —

Förlåt, lilla fröken! när man såsom jag
Skall umgås den gudslånga da'n
Med ohyfsadt folk, då blir lärdomen svag —
Man är vid det gamla så van.

Får jag bjuda jungfrun — förlåt mig — mamsell
Hit opp på föreningens bal! —

"Jag tackar, min herre, men inte i qväll!"
(Man kan då, i sanning, bli skral!

Att kalla en dame, som bär sidenschalett
Helt simpelt för jungfru! Fy fän!)

Åh! fröken! var god! jag har redan biljett!

"Må göra!" (Den der blir snart van!)

God-dag, jungfru Kajsa! nu är det som så
Att — vädret — att — jo — det är grannt —
Jo, nu är det så, att — det blåser ändå,
Fast solen den skiner bastant! —

Jo, jag skulle fråga, om frö — (det var fan!)

"Herr Andersson! hvad? hvad befalls?"

Jo, jag ville — — (tänk innan man blifvit van
Att "frök'na", det går inte alls)

I skåpet.

Jag hade en käresta, hon var blondin,
Med lockar som renaste gull —
Berusande var hon, båd' sirlig och fin
Och städs' hade börsen hon full
Och klädsåpet sedan så öfverfyldt var,
Att knappast det fanns någon plats mera qvar.

Vi jollrade, kysste och smekte hvarann'
Och njöto af nöjenas rus.
Och därför jag än' ej begriper, minsann,
Att jag blef så nykter, bardus!
Ty hon mig berusat — hon visste det väl
Och trodde jag var hennes lifegne träl.

Ty hvar gång hon fått sig en tillökning i
Gard'roben, så viste hon blott
På skåpet och sade: Du, som har geni
Se klädningen! — passar den? — "Godt?" —
Men hör, hur den skändliga slutligt mig drog
Vid näsan — och "Måtts min" ur skolan jag tog!

En afton jag kom vid högst ovanlig tid
För att helsa på så som förr,
Då jag från tamburen i rummet bredvid
Hör öppnas och stängas en dörr —
Min misstanke sedan än mera blef väckt,
När jag såg, hur hon smög från skåpet, förskräckt.

Men, utan den vanliga "visningen", lätt
Jag öppnade skåpsdörr'n — såg stå
En krigsman, som dit hade tagit reträtt;
Och hon? — fick en dändimp — tablå!
Må hjelten nu stå der i skåpet ock blygs
Bland kjolar och klädningslif, schalar och lyx!

Bacchi kalk.

Dig Bacchus! vill jag städse prisa!
Ditt tempel är så underskönt!
Der kan jag finna tröst och lisa
Och varda säll — ja, jag har rönt,
Att salighet man lättast når,
När till ditt altare man går.

Högt, bröder, låt vår lofsång skalla!
Till Bacchi ära sjunga vi —
Hans tjensteandar vi befalla:
Den tomma kalken raskt fyll i!
Min kalk står aldrig full och skäms
Förrän jag in bland bräder kläms.

Dock, jag en äkta Bacchi-bröder,
Ej ännu minsta fruktan har —
Jag tror, att liemannen goder
Mig för *min* djupa andakt spar.
Oss langom, bröder, hit igen
Vår Bacchi-kalk! En skål för den!

Ja, jagt var hans passion.

En viss baron helt sent en qväll
Han vände hem från jagt —
Han hade skjutit smäll på smäll
Och vildbråd nederlagt —
Helt ensam, gnolande förnöjd
Han sjöng mång' glädtig ton
Om jägarlivets lust och fröjd; —
Ty jagt var hans passion.

När han in i sitt jagtslott gick,
Så trött, men glad i håg,

En sällsynt "syn" han skåda fick —
Hvem gissar hvad han såg?
Jo, hur en kammarjungfru, käckt,
Ej loppan gaf pardon.
"En loppjagt! jublade han fräckt —
Ty jagt var hans passion.

Men det var ej så lätt få fast
Så en lättfotad kropp —
Det såg han — och en plan i hast
Till jagt han gjorde opp:
"Hjelp! att den sköna lära må
Sin loppa ta' reson!" —
Och in han smög så tyst på tå,
Ty jagt var hans passion! . . .

"Se-så! blif icke rädd, min skatt!
Jag blott dig hjelpa vill
Att på din loppa taga fatt —
Förhåll dig du blott still!" —
Men tänk! om nådig frun just kom!
Hvad då, min herr baron?
"Bah! hon vet allt för väl derom,
Att jagt är min passion!" . . .

Yrvädret.

Nej, Bore, hur kan du så väsnas och gorma
Och med dina flygande snöflingor forma
En snödrifva, alnshög, midt framför min dörr?
Och hvarför så skrytsamt i skorstenen tjuta?
Låt äfven i dag litet grand med dig pruta!
Du medgörlig varit så mången gång förr,

I dag är du riktigt förfärlig att rasa —
Har visst föresatt dig ordentligt att basa

Min hörselorgan med sin hemska musik!
Nej! hit med min ytterrock! på med min lufva!
Jag trotsar båd' lungsot, podager och snufva
Och tar mig i snödrifvor bengymnastik.

Var lugn en sekund tills jag hunnit om knuten,
Se'n kan du fördubbla din styrka i tjuten —
Balansen jag håller på öppen terräng.
Det är just ej angenämt gå i det fria;
När näsan af kölden vill droppa och klia
Får munnen rätt ofta af slevven en släng.

Se, sjäarn, den stackarn, som står der så trogen
Och leds efter supen vid hörnet af krogen!
Han bryr sig då hvarken om snö eller frost —
Om stormilen isar hans blod hela vägen
Från hufvud till fötter, han står lika trägen
Tills honom en "stallbroder" lockar från post.

Hör, månglerskan bara, hur vresigt hon gnäller
Och åkaredrängen, som svärjer och skäller
På kraken, som går i sin lunk lika trygg!
Nej, se, den der länge och spenslige karlen!
Han flyger ju formligt bortåt trottoiren,
Så omildt af stormen framskjuten i ryggen.

Se, flickan den smärta! hon spjernar med möda
Mot vinden framlutad — jag borde väl stöda
Den arma, att hon ej på midten går af!
Men nej! må hon kryssa! Jag måste mig passa
För "påhäng", ty snön yrar kring uti massa
Och Bore behandlar mig sjelf som en slaf.

Polisen han står der i porten och muttrar
Förargad på kölden, som spöker och luttrar
Hans lata lekamen, så välgödd och stinn!
Gud nåde, om någon hans "fylliga" nästa

Blef synlig, i finkan han snart finge gästa,
Ty nu herr konstapeln är vred i sitt sinn'.

I dag ser man ingen uppbetslad, som trafvar
Af spårvägens två- och fyrfotade slafvar —
Jag undrar hvad bolaget tycker derom!
För tusan! der damp jag pladask uti backen!
Förbannade halka, nu bröt jag väl nacken!
Till krogs! för att smörja'n med cognac och rom!

Ulfvar i fårakläder.

Två skälmar de gjorde tillsammans ett "kap"
Af silfver, juveler och gull —
För att kunna undkomma rättvisans gap,
De grofvo det neder i mull.

De skiljdes förtroligt vid undangömd skatt —
En hvar tänkte likväl uppå
Att sjelf annektera — just i samma natt —
Det rof, som de gripit, de två.

Och bofvarne ledda af samma idé —
Förklädde sig lika precis,
Ty båda sig dolde i lagens livré
Och gingo att taga sin "pris".

Så kom först den ene och genast han grof
Opp skatten — kollegan dock var
Helt nära och tänkte: "Polis eller bof,
Min del jag ifrån honom tar".

Och barskt steg han fram, skrek; I rättvisans namn
Hvad är det Ni döljer och bär?"
Den andre: "Jag såg hur i tystnadens famn
Två tjufvar, de gömde det här."

”Som rättvisans tjenare. är det vår pligt,
Att tjufgods vi ta' i förvar —
Och eftersom detta ä' saker af ”vig”,
Så ”bära” vi — halfparten hvar.”

Lilla supen.

I fordom tid drack bonden mjöd —
Vi det af sagan lärt —
Men om till dagligt hvardagsbröd
Han deraf har förtärt,
När han vid plogen gick och slet,
Ej sagan vet med säkerhet.

Det kanske var blott på kalas
Vid barnsöl, bröllopsståt,
Som mjödet fick af bonden ta's
Som krydda när han åt;
Men se'n han fick potatisen,
Han finkel har till frukosten.

Den trägne grufarbetaren,
Vid underjordiskt stök,
Hur fick han *förr* nedsköljaren
Af syra, damm och rök?
Nu kan han få en renad sup
Långt ner i jordens mörka djup.

När smeden vid sin ambost stod
Och snickarn vid sin bänk,
De egde, att sitt heta blod
Afkyla, ej ett stänk;
Men sedan bränvinsbrygg lärts in,
De svalka både blod och skinn.

Vårt rikets höge embetsmän
Ha' fin och läcker mat —

Och "champis" tryter aldrig, den,
För någon rik magnat
Dock tror jag ej föraktadt blir
Vårt svenska finkel-elexir.

En sträng, fanatisk läsarprest
Blott rena vattnet tål, —
Afundas dock var nattvardsgäst,
Ty han är fasligt snål;
Men tar — "för att få god aptit" —
En liten sup med sockerbit.

Goodtemplarn svor att aldrig mer
Med spritbeblandad dryck
Den torra tungan sudla ner —
Det har man sett i tryck —
Men tror du, *ingen*, nyktra sjäp,
Har sett dig smutta sup — i skåp.

Åt fanatism och nykterhet
Jag hänler smått i mjugg
Och tar min sup med — måttlighet,
Ur både glas och mugg —
Dock, hända kan med mig också,
När jag "fått nog" så — får den stå.

Den försvinnande mandomen.

Allt upp- och ned- och bakvändt är
Uppå vår jorderund,
Sig qvinnan ständigt mera lär
Tar mannen bröd ur mund. —
Blir det ej någon ändring snart,
Bli' männen käringar med fart.

Ty mången manlig kontorist,
Bokhållare, kassör,

Sin magra brödbit nu har mist —
Och hvarför? jo, därför,
Att damerna nu fått geni
Och vilja sjelfva — något bli.

Ja, studiosi uti mängd
Ses till och med i kjol —
Och snart, med heligt bjefs behängd,
Från kyrkans talar'stol,
Man hör en dylik lismande
Offentligt oss förförande.

Hvad blir det af oss män till sist
Och hela mandomen?
Vi motstå icke qvinnans list, —
Förståndet qväfs af den —
Kok-, tvätt- och sy-mamseller vi
Och guvernanter måste bli.

Flickor och fickor.

Hos flickor man alltid har lycka och tur
Så länge man guldkalfvar eger;
Men blir det bekant, att *de* krupit ur bur,
Du afsked kan ta' af din lyckade kur,
Ty guld kärleksjoller uppväger.

Jag hade en flamma hon hette Constanz —
Vi voro så lyckliga båda
Så länge i pungen guldkalfven fanns,
Men rätt som det var, blef i kassan balance
Och kärleken kröp i sin låda.

Förtviflad jag lipade ömsom och svor —
(Jag var då helt ung ska' Ni veta)
Inbillade mig att förlusten var stor,
När till en ann' marknad min sötunge for,
Att skaffa sig "kalfvar så feta.."

Men sedan jag blef litet hemmastadd i
Att handskas med bortskämda flickor,
Jag låter dem aldrig för djupt titta i
Min börs, ty då kunna de ej låta bli
Att pynta och städa i fickor.

Kärlek och missräkning.

Jag gjorde bekantskap med flickan den sköna
På en liten utflygt en eftermiddag —
Vi dansade, roade oss i det gröna —
Och jag fann med'samma i henne behag.

Hon talade om, hurusom hennes mamma
Värdinna sjelf var i ett två-vånings-hus. —
Var det ej tillräckligt att sätta i flamma
Mitt eldfängda hjerta? Jag kär blef bardus.

Och började genast att djerft kalkylera
Och byggde mig luftslott så lysande grannt:
Snart skulle jag egen affär etablera
Och köpa en villa per extra kontant.

Jag skyndade därför att genast framkasta
Min plan om att sluta ett evigt förbund.
Hon sade: "Min vän! låt oss icke förhasta!
Jag är ju så ung — kan nog vänta en stund."

Ja, nog kunde hon både vänta och bida —
Men nog märkte jag, att hon ej var så ung —
Och jag var väl den, som deraf mest fick lida
Och dernäst min lättömda penningepung.

När fästmän är dotter till husegarinna,
Så måste man hålla sig stram på sin kant
Och utgifter aldrig för kostbara finna,
För att som en verldsman uppträda galant.

Jag iakttog ock denna visliga regel
Och klädde mig alltid på noblaste vis,
I tron, att jag styrde med vindfulla segel
Mot lycka och rikedom med min kurtis.

På stadens teatrar, caféer och baler,
Gentila kalaser jag jemt henne bjöd;
Fast jag måste låna mig mången riksdaler,
Sjelf stundom var pank och rätt ofta lednöd.

Så bad jag, att hon skulle mig presentera
För hennes fru mamma — mitt ömkliga får —
Hon svarade: Ja, jag skall dig installera,
Då vi skola fira mitt tjugonde år."

En födelsedag! och en fästmö's tillika!
Då måste man visa sig frank, liberal —
Helst som hon, den sköna, hör sjelf till de rika,
Är van vid presenter i hundradetal.

Och jag var, naturligtvis ock dertill tvungen,
Som uppmärksam, artig och fin kavaljer —
Jag tömde ånyo den tunnlagda pungen
Och armband och brocher jag köpte, med mer'.

För att kunna reda mig, fick jag anlita
På nytt en god vän om "ett klingande tal" —
Och friarefracken, den tog jag "på krita" —
Den gamle var luggsliten, fläckig och skral.

Så skyndade jag att presenterna skicka
Och klädde mig just till det festliga lag,
Då jag fick en rosenbiljett från min flicka —
Jag läste — och trodde jag skulle få — slag:

Min herre! haf tack för Er dyrbara gåfva!
Och tack för allt trefligt, vi hade ihop!
Ni är en gentil kavaljer — vill jag lofva —
Men äfven en god och en lättrogen — glop.

Ni ville Er gifta till hus och till pengar —
Förnuftigt! Det önskar jag sjelf ju i mjugg —
Beklagar Er blott att Ni gjort era slängar
Förgäfves för mig, ty jag har — ej ett dugg.

Min mammas förmögenhet — har jag beräknat —
Är Eder i storlek så märkvärdigt lik —
Och det gör mig ondt att Ni eder missräknat:
Jag går och jag spinner i bomullsfabrik;”

Du store profet; hvilka grofva intriger.
Hur kunde jag, åsna, så grundligt ta' fel?
Dock är det väl bäst att jag lider och tiger
Och håller god min i mitt elaka spel.

Drag hän till ett pepparland, trolösa hexa!
Och tag dig en negerkung eller en prins!
Men tack för din lärdom, — den blir mig en lexa,
Som säkert jag ända till död-dagar minns.

Härnäst jag mig dödligt förälskar, inställer
Jag mig egenhändigt i svärmoderns hus —
Men aktar mig nog för de bomulls-mamseller —
Dock först i förtreten jag tar mig ett rus.

Frälsningssoldaten och syndaren.

”O! syndare! kom och bekänn dina brott!
Vik bort från den lastfulla väg, som du gått?
Följ med oss på heliga stråten!
Kom! omgjorda dig med ett brinnande svärd
Och strid för vår chef emot djefvul och verld,
Så ärfver du himmelska stäten!

Se bara, hur lycklig och salig jag är!
Gör knäfall och stridsfanan trohetsed svär,

Så blir du från synderna renad!
Strid tappert och frälsa åt oss mången själ,
Så blir du snart en af vårt höga befäl.
Med heliga hären förenad!"

Hvad vill du, att jag skall bekänna för dig?
Min väg är så bra, som din ränkfulla stig,
Der du, med ditt "F F" på kragen,
Så storkaxig går, lik en viktig person —
Nej, strid bäst du vill, för din heliga thron!
Men akta dig sjelf blott för slagen!

Du dumme och hädiske stor-farisée!
Jag kan blott din saliga bana bele,
Den du lockar mig att beträda;
Sök sjelf avancera så högt som du kan!
Lägg ut dina krokare och värfva nå'n ann!
Jag syndar — men vill icke häda.

Skålen.

Mina bacchi-bröder tillegnad.

Höjom glasen! Klingom bröder!
Bringom ut en välkomst-skål
För den ljufva saft, som flöder
Ur vår fyllda vänskapsbål
In i munnen, som är torkad
Och af törsten korkad.

Sköna drufva! du gör susen!
Underverk med oss ibland!
Känns blott lukten utaf krusen
Genast lossna tungans band --
Derför bröder! denna gången.
Skål för glada sången!

Sången klingar skönt i chören,
Ur så månet manligt bröst;
Derför, bröder! hvad I gören,
Hållen hop till lifvets höst!
Enighet ger kraft, I veten, —
Skål, för enigheten!

Har man sjungit, vill man dricka —
Har man druckit, är man böjd
Till att smekas af sin flicka, —
Då ens sällhet nått sin höjd —
Höjom glasen! Töm desamma!
Skål, för hvar sin flamma!

Blickens glans.

Om natten jag drömmer,
I bilder mig förser:
En engel sig glömmer
Och mildt emot mig ler —
De tjusande behagen
Mig ständigt gör betagen,
Då engeln skådar ner
Med denna berusande, ljufliga, tjusande
Blickens glans.

Men äfven tillika
I verklighet jag får
Se engeln — dess rika
Och lena, blonda hår
Jag smeka får med handen
Och den från Himla-landen
Mig ganska väl förstår
Att locka med rusande, ljufliga, tjusande
Blickens glans.

Om henne jag sjungit, —
Hon, som en engel var —
Mitt hjerta hon stungit,
Fast vapen ej hon bar;
Fast hon stor kraft ej hade,
Hon mig i stoftet lade,
Med sina ögonpar —
Jag smälte af rusande, ljufliga, tjusande
Blickens glans.

Dock tror jag och hoppas,
Att räddning finnes qvar,
Att engelns makt stoppas,
Om jag till benen tar
Och snabbt från henne kilar,
Från hennes dolda pilar. —
Jag minnet endast har
Af denna berusande, ljufliga, tjusande
Blickens glans.

Lika mot lika.

”Hör, gumma!” sade bonden ömt,
”Gå ensam du i dag
Till kyrkan — jag så styggt har drömt —
En dröm af värsta slag —
Jag stannar därför hemma qvar,
Att ingen ondt oss vederfar.

Dessutom plågas jag af gikt,
Behöfver vara still —
Jag hemma göra skall min pligt
Och ändå lite' till —
Ur bibeln skall jag hemta ljus! —
Bed för oss båda i guds hus! —

Nu kan man efter veckans fläng
Sig få en knapp i väst!
Stäng dörren, Stina, — riktigt stäng —
Och gif mig se'n den rest
Af finkeln, som i skåpet står!
Jag vill mig ha en styrketår.

Den lilla supen gjorde godt —
Men sjuk jag är likväl —
Min gumma har till kyrkan gått.
Att bedja för min själ —
Kom, lilla vännen, till min barm!
Lägg kring min hals din runda arm!”

”Nej, husbond! det jag vågar ej,
Ty matmor är så sträng:
Om hon det märkte, fick jag mej
Nog mången eftersläng —
Dessutom blefve orlofs-lapp
Helt säkert lön för dylikt napp.”

Du stackars tös! hvad du är dum!
Kom, sätt dig här i knä't!
Är bara du som fisken stum,
Får ingen veta det; —
Så der, ja! det ej farligt är —
Åh! herre gud! hvad jag är kär!”...

* * *

Men matmor hade glömt, gunås,
Att sina brillor ta',
Vred om helt sakta, dörrens lås
Och slog hop händerna, —
På näsan brillor satte på
Och talade till bonden så:

”Jaså! du hemtar bibelns ljus
Ej ensam, som jag ser!
Men fortsätt du, förutan krus, —
Det är nog bäst, som sker —
Jag kan till kyrkan sällskap få,
Ty vi ha raska drängar två.” ..

På krogen.

Hvarför sörjer du, min broder?
Är du trött vid lifvets strid?
Öfvergaf dig lyckans moder
Är hon dig ej mera blid?
Har du förglömt, att man sorgerna plär
Dränka i cognak och mer sådant — der
På krogen?

Hvem har tvingat dig i stormen
Ut på hafvet med din båt,
Som, ett nötskal lik till formen,
Drifves kring? du är ju våt!
Kom, kära bror, och låt torka ditt skinn!
Skölj dig i strupen! gör magen din stinn
På krogen!

Hvarför springer du och törnar
Mot min gamla slitna hatt?
Följes kanske du af ”björnar”,
Som dig vilja taga fatt?
Fly då gesvindt in i mörkaste hörn!
Dig hittar ingen så klumpfotad björn
På krogen!

Morjens, bror! hvar du har vakat,
Att du är så slapp och matt?

Kunde du ej ha försakat
Något uti denna natt?
Efter strapatserna, som du har haft,
Kom! följ med mig och inhemta ny kraft
På krogen!

Har du ändtligt nu fått ärfva
Saligt hädangången tant?
Det skall ej din törst förderfva —
Kära bror! det var galant!
Nu bjuder du väl på sexa! Hvasa!
Tutingar smaka ju äfven rätt bra
På krogen.

Står du stapplande vid randen
Af en oundviklig graf,
Darrar du på svaga handen,
Vid din nötta vandringsstaf,
Styrka du dricker i benen ur bål,
Säker blir handen vid afskedets skål
På krogen.

Bond-högfärd.

Hvi kråmar du dig så förbålt?
För det kanhända, att du snålt
Hopgnidit dina pengar?
Är du fördenskull styf och hård,
Att du har hus och hem och gård
Och hästar och pigor och drängar?

Hvi är du *nu* så bonde-dryg?
Förr, då du gick i vadmalstyg —
Du skäms nog ännu för det —
Då kunde du ta' hatten af,

När någon dig en helsning gaf —
Nu blundar du, när någon gör det.

Att gnida är ett satans verk —
Den visa satsen dig nu märk
Och bot och bättring lofva!
Om du vill ha en rolig död,
Så dela af ditt öfverflöd
Och gif någon fattig en gåfva!

Men fortfar du att "hopa hög",
Besinna, huru döden smög
Sig på den rike mannen!
Kanhända jag från Abrahm's sköt'
Kan blicka ned på dig, ditt nöt —
Och *visa* dig vatten i spannen,

Hvar har du då ditt penningskrin? —
Jag kan ej hålla mig för grin —
Och hvar det stora huset?
Nej, medan än' är tid, gör bot!
Du eljest får för högfärd sot,
När döden för dig snoppar ljuset.

Hans hustru.

Fan anamma! så det gick mig
Sent i parken i går qväll —
Spekulerande jag fick mig
Fatt en liten fin mamsell.
Jag bjöd till att kurtisera,
Bjöd på punsch med mera.

Tänkte just med henne styra
In uppå en sido-stråt,

Då en man, i feber-yra,
Störtar fram — oss skiljer åt.
"Herrê!" ropte jag, "hvad fanken,
Har Ni fått i tanken?"

"Qvinna! qvinna!" skrek han bara,
"Qvinna! hur bär du dig åt?
Ensam hit till parken fara!"
(Rösten darrade af gråt)
Fordrar du, ditt leda stycke,
Så förfärligt mycke'?

Har jag inte gjort mitt bästa
Både natt och ljusan dag?
Kan en gammal man väl festa
Med sin hustru mer än jag?
Kom! min skatt! vi vända åter!
Herre! jag förlåter!"

Stackars liten måste följa —
Rådde ej ett smul därför —
Jag gick, att förtreten skölja
Ned med en karaff likör —
Tänkte: "vore hon min maka,
Fick hon käppen smaka."

En gammal dygdig jungfru.

Hur gamla Maja Stina slet,
Vår herre allrabäst det vet,
För att sig få en make.
Nu var hon gammal, ful och grå
Och kunde knappt på benen stå,
I kroppen så styf som stake.

Dock hade förr hon varit skön —
Men fägring svinner bort, som snön —
Och hennes, den var gången.
Hon tröstade sig dock — och led, —
Att fast hon mycket "varit med",
Hon likväl så bra hållit stängen.

Nog egnade hon mången tår
Åt minnet af de flydda år,
Då hon var älskad, firad —
Då mången karl blef splitter gal'n
I henne, då hon var på bal'n
I sammet och siden utsirad.

Men hvarför hon nu ensam stod,
Med skrumpet skinn och kallnadt blod,
Hon kunde ej begripa —
Ej var det hennes eget fel —
Nej, ödet dref nog grymt sitt spel;
Men hvarför då sitta och lipa?

Nej, hon tog saken lugnt och kallt,
Hon stundom frös, men aldrig svalt
Och smakte sällan vatten —
Nej, flaskan jemt var full, bastant,
Fast hon den tömde samvetsgrannt —
Hon söp utaf baraste katten.

En liten mops, med knollrig ull,
Hon hade för sitt nöjes skull,
Den kärast var näst "fyllan" —
Gudsnådlig var hon allt ibland, —
Mest, när hon fått en tår på tand,
Då tog hon ned bibeln från hyllan.

Med bibel, mops, och ständigt rus,
Beställde hon sitt jungfru-hus
Ock läste alltid "bladen" —

Besvarte hvarje friar'puff
Och gaf mot rutan mången knuff,
När knektarne gingo paraden.

Hon älskade hvar kandidat,
Som bjöd på kraftig andlig mat
Ifrån prediko-stolen —
När presten dundrade och röt,
Blef hon i ögonvrårna blöt,
Borttorkade tåren med kjolen.

När Maja-Stina se'n till slut
Sin sista suck fick andas ut,
Blef fri från all sin pina,
Omtvistades vid "kafferep",
Hvad ingen dödlig rätt begrep:
Hur *dygdig* hon var, jungfru Stina....

Blodet.

Blir jag inviterad till Kresus, den kaxen,
Der alla magnater mig se öfver axeln
Och nådiga fröken sig håller för god,
Att låtsas ha' märkt, att jag lefver och andas,
När fracken — min bästa — fördunklas af andras,
Då sjuder inom mig mitt upprörda blod.

När fattige pilten mig beder om slanten,
Borttorkande tåren med trasiga vanten —
Då, medlidsamt, börsen ur fickan jag tar
Och om jag ock skulle min middag förfela,
Skall pilten min hacka med mig likväl dela —
Varmhjärtad, men kallblodig också jag var.

Det händer ibland, att jag får mig en skrapa,
När jag kommer hem ifrån krogen tillbaka
Vid pass klockan tolf, af värdinnan så sträng —
Jag likgiltigt hör henne brumma och stimma
Och somnar snart ljufligt, tack vare min dimma,
Kallblodig och varm på en gång i min säng.

Min flicka ibland litet afvig sig visar,
Mitt tålmod och mina känslor hon risar,
Då tager jag, kallblodigt, hatten och går;
Men sedan jag värme i blodet fått dricka,
Jag vänder upphettad och kry till min flicka —
Hos henne jag åter mig afkyla får...

Kopparslagaren.

I natt var jag på godt kalas
Och häfde ned för många glas
Igenom vana strupen,
Ty kopparslagarn gnor bastant —
För fan! jag eger ej en slant,
Kan ej få välgörande supen.

Och ingen bror att viggas af —
Är jag då tvungen gå i qvaf
Med kopparslagar-verkstan?
Och ingenting att stampa på!
Hvarthän med plågo-anden gå!
På krogen jag endast kan fängsla'n.

Hos krögar Schenck har jag kredit —
Jag tror, jag kilar genast dit
Och tar mig morgonbäsken!
Det var en satans kopparsmed!
Han hamrar skarpt — att jag den med
I natt skulle taga från festen!

Den spiken drog, min käre Schenck!
Var god en dito till iskänk —
Naturligtvis på "krita" —
Tack! den drog värre, kära bror!
En noch einmal — men lagom stor —
Du vet, att på mig kan du lita!

Tre ting ä' vissa — det är sannt —
Nu qväste jag den dumme "fant",
Som bultat i min hjerna.
Blott fyra stora knäppar till,
Så tänker jag han håller still —
Han kan emot udden ej spjerna.

Fem — sex — sju — nej, nu är det slut,
Jag kan ej mera räkna ut,
Hvad jag i dag har klämtat.
Nu är jag kopparslagarn qvitt;
Men bär istället hem till mitt
Det bondfyll, på krogen jag hemtat.

Ett rus är bättre likaväl;
Men för att slippa undan gräl,
Går jag i sängen varma.
I morgon är det lika hett —
Det har jag ofta sport och sett —
Fy fan! sådan smed till att larma!

De fyra årstiderna.

VÅREN.

När solen begynner att bli lite ljum
Och bonden att rota i jorden,
När flugorna börja att surra i rum —
När gräset hvar dag till sin längd sätter tum,
Då våren är kommen i Norden.

När lärkan sin drill börjar slå högt i sky —
När mask börjar kräla i mulden —
När svala och stork komma åter till by —
När hela naturen ser ung ut och ny —
När stadsbon går djerft utom tullen —

När sippor och maskrosor synas på mark —
När pilträden börja att knoppas —
När ansningen börjas i trädgård och park —
När *allt* qvicknar till, då har vintern "fått spark",
O! människa! gläd dig och hoppas!

SOMMAREN.

När solen vill bränna ens fattiga hud —
När tjocka patroner försmäкта —
När Thor alltibland låter höra sitt ljud —
När hela natur'n står i högtidlig skrud —
Då sommaren hög är och äkta.

Om värmen för mycket dig plågar, min vän,
Gå hän, tag ett svalkande vatten
Dig öfver ditt hufvud! gå sedan och känn,
Om supen dig smakar, men akta, att den
Dig icke får bringa "i hatten":

Vill du dig förlusta på spegelblank sjö
En sommarqväll, med dina vänner,
Lägg dörjor i båten, ro ut från er ö,
Men aldrig tag med någon ömtålig mö,
Som sjösjuk vid stiltje sig känner!

Med jublande känslor din sprattlande fisk
Så gerna du drager ur djupet.
Har fiskar du nog, tag fram flaskor och slisk,

Som eljest plär finnas bak krögarens disk!
Far hem, när det allt är utsupet!

Om njuta du vill utaf landtluft en dag,
Så gör det i höbergningstiden,
Då kan du få åka i höläss, i lag
Med döttrar af Eva, som ega behag,
Ej dolda af sammet och siden.

HÖSTEN.

När säd blifvit mejad — i lador inkörd
Och bonden på nytt plöjer tegar —
När trädgården lemnat sin mognade skörd —
När näsan af flygande löf blifver störd, —
Då höst öfver sommaren segrar.

När höst-stormar rasa bland klippor och skär,
Styr båten i skyddande hamnen!
När regnet om nosen dig yr, blif ej tvär!
Töm glaset i botten! gå dit, der du är
Välkommen i öppnade famnen!

VINTERN.

När bonden har slagtat sin välgödda gris
När lutfisk och gröt finns på borden —
När Bore frampustar sin skarpaste bris —
När Necken sig nerifrån speglar i is —
Då vintern är kommen i Norden.

Och vintern den eger så många behag,
Om blott du begriper att njuta —
Hur trefligt att sitta en yrväders-dag,

Vid sprakande brasan i vännernas lag,
Och draga en spader och "tuta"!

Du kan dig förlusta vid kannor och krus,
Vid bålar och fyllda pokaler —
I sången din själ blifver upphöjd och ljus —
Din skrattlust dig retas i Thalias hus.
Och svänga dig, kan du på baler.

Naturen har sjelf ju så mycket, som gör,
Att vintern är skön och behaglig:
I klingande slädföre låt spänna för!
Tag flickan i famnen och bjellrande kör!
Den fröjden är icke alldaglig.

När isen der ligger så blank och så klar,
Låt kölden dig kinderna glöda!
Bjud armen åt flickan, hon säkert den ta'r —
Glid fram öfver ytan! på benen ej spar!
Nog får du väl lön för din möda.

När vårsolen kommer och smälter den snö,
Som mjuknande marken betäcker,
Du stundom till sinnes är trumpen och slö —
Men njut och var glad, båd' i frost och i tö,
När flickan sin famn mot dig sträcker!

Huslig sällhet.

Han kände sig aldrig af kärlek så rörd,
Att han för en mö kunde fjäsa —
Ej någon af honom ännu blef förförd;
Men dock mången flicka af honom blef störd,
Ty han kunde lag för dem läsa.

Men hur fick han då någon hustru, männ tro,
Ty flickorna vilja ju krusas?
Ja, det vete hin, men han lyckades sno
Sig fast vid en enka, som sjelf hade bo
Och som ej var van att förtjusas.

De lefde sin smekmånad undan med fart —
Ej särdeles länge den räckte —
Ty hans kära hälft fick det snart för sig klart,
Att med hans förmåga det just ej var rart
Och harmen på honom hon släckte.

Men han var ej den, som blott likgiltigt teg
Och mottog förtret af sin gumma —
I början de gnabbades vid hvarje steg —
Var ovetting hon, så var han lika seg
Att snäsa och gräla och brumma.

Det stannade dock ej vid munkäbbel blott —
De kommo hvarandra i lufven
Och grepo till vapen i stort och i smått,
Så ögonen skifta, i gult och i blått —
Och tjöto långt värre än ufven.

Ibland hade kärningen toffeln i hugg
Och knackade mannen i skallen —
Och ofta en sopskyffel — stundom en mugg —
Ja, henne det fattades aldrig ett dugg
Att slåss med — ibland tog hon pallen.

Men han tålde vid det — han var inte mör —
Och aldrig han ville ge vika —
Han svängde med käppen, som var ett spansk-rör —
Och hjälpte ej den, fick han fatt i en stör
Och gäldade lika med lika.

Ibland kunde hända, att när det var fred,
Den räckte en hälft af en månad

Begynte de då, blef det däng med besked, —
En läppen fick klufven — en näsan på sned —
Hvar åtkomlig skinnbit fick blånad.

Bäst som de tillsamman förtärde sitt mål.
Det hände att krig blef förklaradt —
Då hällde hon kokheta soppan ur skål
Utöfver hans hufvud — och han tog till stål —
Ej något på bordet blef sparadt.

Så lefde de båda beständigt i strid,
Tills ändtligt han lades på båren —
Ragatan missunnade honom hans frid
Och när han låg lik, stod hon ofta bredvid
Och "klappa'n" och — drog'en i håren.

Min husvärd — den gnidaren.

Hvem der? Kan jag inte få sofva i fred?
En huggare riktigt! Han slår med besked
På dörr'n, som om han hade gjort den!
Men vänta tills jag har fått byxorna på,
Då skall han, min själ, riktigt komma att må:
På hufvudet ut genom porten!

God morgon! god morgon! min bäste herr värd!
Hvad förde Er hit till min tarfliga härd?
(Helt visst vill han kräfva sin hyra.)
"För fan! Kan Ni vara så rasande dum?
Är Ni kanske van att bo fritt uti rum,
Liksom uti skogen en myra?"

Jag denna förderfliga vana ej tål —
Ni måste med allt Edert skröp ur Ert hål

I morgon, om Ni ej betalar!
Nu är Ni mig skyldig för hyran se'n Jul --
Och får jag ej pengar, så vill jag bli gul.
Om Ni ej på dörren Er skalar!"

I morgon! hm! hm! sådan gnidaresjäl!
Nej! förr skall i skogen jag svälta ihjäl,
Än han för sitt rum skall ha pengar!
Att föra ett sådant högst oförskämdt språk!
Jag borde ha tagit min vandrare-påk
Och honom bestått några slängar.

För tusan! hvad är det nu åter för larm! —
Det här kan, i sanning, uppväcka ens harm —
Väl åter en björn, kan jag tänka —
Välkomna go' herrar! se här! slå er ned! —
En stol har jag bara, men den är rätt bred —
Hvad kan detta nöje mig skänka?

"Jo, Eder herr husvärd har skickat oss hit,
För att mäta ut Edert bo, bit för bit, —
Han vill med sig ej låta skämta —
Men har Ni blott bord och en stol och en säng!
Då kunde han sjelf varit rättstjenste-dräng!
Ni eger ej mycket att hemta."

Nej, ärade herrar! det har jag väl ej;
Men om I han lust, få'n I medtaga mej
Och sätta mej in på en "bysa".
"Nej herre! den gyllene tid ha' vi haft,
Då sådan en hertig, med lagenlig kraft,
Befriades från att sig hysa!"

Farväl, mina herrar! tack för er visit!
Drag fanken i våld och kom aldrig mer hit —
Det likgiltigt är mig, för resten —
Jag minnes det rådet: "tag sängen och gack"
Och flyttar i qväll med mitt pick och mitt pack, —
Så mister herr värden — then gästen.

Den dumme älskaren och Amor.

Du lille gud, som tänder lågor
Uti en skröplig menskas bröst,
Tillåt mig göra några frågor
Och skänk mig sedan någon tröst —
Jag ängslig är — säg! hvarför förde
Du sådan engel hit från skyn,
Som med sin glansblick blott förstörde
Och bländade min svaga syn?

”Du stackare! om du dess glans icke tål.
Så kan du med ögonen blunda!
Hvad guld är, kan icke förvandlas till stål —
Det kan nu ej bli annorlunda!

Jag sluter ögat städs när glansen
För häftigt mig förblända vill.
Hvad ser jag se'n? Jo, ögonfransen
Har engeln äfven slutit till —
Då kan jag munnen djerft beskåda
Och andas in dess ljufva flägt;
Men hur skall jag bli qvitt den klåda,
Som till min torra mun sig sträckt?

”Om du ej kan repa dig till så pass mod
Att kyssa en engel på munnen,
Så bit dina läppar med tändren i blod
Och skölj dig med vatten vid brunnen!”

Godt! men hur skall jag mig förhålla,
När engeln tyckes vara krank
Och skälfver, att jag knappt kan hålla
Den lilla inom soffans skrank?
Då ligger jag på knä och beder
Om hjälp och bot der-upp-ifrån;
Men darrar sjelf i alla leder —
Jag är ju om den lilla mån.

Du dumbom! du är ju så dum som ett får!
Du ensam kan engeln kurera!
Om du ej förstår, är det bäst, att du går
Och låter dig strax operera!"

Aha! nu jag "begriper schäsen" —
Vet, hur jag mig skall bära åt —
Ack! att jag deraf gjorde väsen!
Förlåt mig, stackare! Förlåt!
Ej någon blick mig mer skall blända —
Ej någon mun mig reta mer!
Må hon i plågsam nöd sig vända, —
Jag vet nog, hvad jag henne ger...

"Huru bar hon sig åt"?

Lilla Alma, sjutton-årig,
Var så blek om kinden jemt;
Men fast hon var lugn och tålig,
Trodde mamma dock bestämdt,
Att hon någon sjukdom hade,
Som på kinden blekhet lade.

"Intet fattas! lilla mamma!
Jag mår riktigt utmärkt bra." —
Hördes Alma ofta stamma —
Men vi kanske borde ta'
Doktorn hit, och honom fråga,
Ty du har, helt visst, en plåga,

"Ingen doktor! mamma lilla!"
Ropte flickan, blyg och rädd,
"När jag inte alls mår illa?" —
Fast hon matt låg i sin bädd —
Tviflande lät hennes mamma
Hemta doktorn, dit med'samma.

Då ett ljus gick upp i saken —
Doktorn, han "förstod sig på't" —
Har man nånsin sett på maken!
Flicka! hur bar du dig åt?
"Jag mig burit åt rätt illa,
Fast jag legat stilla — stilla."....

Per Driftig.

Han herrgårdsdräng var och hette Per
Och var, som drängar det vara plär —
Ung, stark och modig och mycket mera,
Som gjorde, att han fick flickor flera
Att sköta om, än han ville ha,
Ty alla tyckte, att han var bra,
Snäll och belevad och hygglig sedan
Och därför hade han allaredan
Fått afsmak för mången öm kurtis,
Som han nu ville till hvarje pris
Sig göra qvitt. Han begynte tänka
På, hur han lättast dem kunde skänka —
Dem, som han alls icke tyckte om —
En korg. När marknaden därför kom,
Han ämnade, att ett spratt dem spela,
Som ej sitt syftemål fick förfela. —
På marknadsplatsen i Hofva by
Stod glädjen högt upp i himmels-sky,
Ibland de brokiga krämar-varor
Och allehanda slags boskaps-skaror
Sågs bygdens tärnor i helgdagsskrud.
Uppå en plan vid musikens ljud,
Så yra hoppa omkring i svängar
Med ortens unga och raska drängar:
Ty det var nu en gång sådan sed,
Att man på marknader, med besked,

Ju skulle roa sej med hvarannan —
Man skulle dansa och tömma kannan —
Och därför fanns der också i dag
Så mycket "dråpeligt" i sitt slag, —
Allt för att bönderna lura bara,
Som ej det ringaste slanten spara,
Så snart de fått sig en "knapp i väst" —
Då blir det fråga om, hvem som bäst
Liksom en "herrekarl", kan sig "vräka"
Allt med en snutfager liten "däka" —
Och juden gör mången god aflär
Med "sine billike varer", när
Jöns — lite' lifvad — med söta Greta,
Med kännar-min synes bland dem leta,
För att en brosch eller "pottmonne"
Åt Greta, som marknadsgåfva ge —
Och mången äfven sin flicka brukar
Att gifva brokiga hufvud-dukar —
En annan kommer der, så "kavat,"
Med någon lysande, grann "slabat" —
Kort sagdt: en bondtös vill förr bli sparkad,
Att nödgas tomhändt gå från en marknad.

Och herrgårds-Per visste äfven han,
Att det på vilkor ej ginge an
Att låta fästmän få hemåt vandra
Förutan gåfva — hon skulle klandra
Och tala illa — och sådant der —
Om honom, fast hon var fasligt kär; —
Men huru kunna då tillfredsställa
Fem flickor sköna, som gå och gnälla
Och se begärligt på hvarje ting,
Som finns i judarnes schacker-ring?
Jo, Per, som ock var en smula "klyftig",
Fick en idé, som, fast ej vidlyftig,
Dock var så passande för hans plan
Att qvitt bli "fästmörna" just den da'n; —
"Ty", tänkte han, "efter sådan beta,

De skola nog låta bli att reta
Mig med sitt eviga kärleksprat
Och sitt välsignade giftas-gnat!"
Så tog han först med sig herrgårds-Lotta —
Som han helst velat i synen spotta —
Och köpte henne — så nätt att se —
Ett helgdags-förklä' af moaré;
Men med det vilkor att genast binda
Det rara plagget för magen trinda —
Det gjorde Lotta, naturligtvis,
Och Per han sade: "Min lilla gris!
Gå bort till dansnöjet nu och vänta!
Jag skall, som hastigast, bara glänta
På dörren der till gästgifverit
Och ta' en sup och en smörgåsbit!" —
Hon gick — men Per fick se prestens piga,
Den magra Lisa, som gick och "bliga"
Och såg i synen så gråtmild ut.
Att Per, han tänkte: "Nej, förr en stut,
Än en gudsnådlig prest-tjenarinna!
Kan ej förstå, hur hon kunnat hinna
Att bli i synen vår prost så lik,
Då kroppen tunn är, liksom en spik!"
Så tog han henne med till ett jud-tält
Och valde, bland hvad som fanns der utställdt —
Ett moaré-förklä', blankt och svart —
Och prestens Lisa, hon syntes snart
Med denna nya persedel sträcka
Sig framför säljståndens långa räcka —
Men Per, som åter gjort undanflykt,
Fick fatt i Kajsa, som "glodde styggt"
Och sade: "Jag såg nog, hvad som skedde,
Fast ej jag vet, hvad du henne "gedde". —
"Det gör detsamma, min sockersnut!
Kom med, så skall du få leta ut
Dig sjelf en "dråpeligt" vacker gäfva —
Den blir ej sämre — det vill jag lofva" —
Och båda gingo till judens bord

Och Per han höll mycket riktigt ord,
Ty Kajsa sågs så belåten smila,
När till de dansande se'n hon kila'.
Se'n var det Britta, som också fick
Sin marknadsgåfva och så hon gick
Iklädd sitt förkläde morsk till dansen,
Der hon nu tänkte att medels glansen,
Uppväcka afund hos en och hvar;
Men flat blef hon, så det skamligt var;
Ty herrgårds-Lotta och prestens Lisa
Och Kajsa med — alla kunde visa
Ej sämre ståt, än *hon* hade fått —
Och strax begynte hon fråga smått;
Ty hon var nyfiken, ville veta,
Hvad deras fästmänner månde heta:
"Min", sade Kajsa, "är herrgårds-Per!"
"Åh hut!" röt Lotta, "han *min* ju är!
"Hvad!" skrek nu Lisa, "har han begåfvat
Er allesamman? han har ju lofvat,
Att han och jag skulle bli ett par!"
Och ett-tu-tre det i lufven bar
Med alla fyra, som arga blefvo
Och jemmerligen hvarandra refvo —
En slets omenskligt uti sitt hår —
En annan fick utaf naglar spår —
En tredje förklädet genast miste —
Och innan någon utaf dem visste,
Hur det gick till, tog en fjerdings-man
Och hällde öfver dem, ur en spann,
En syndaflod, som förmådde stilla
Och rycka dem utur deras villa. —
Från mängdens hånfulla spott och spe
De måste snopna sig hem bege —
Och aldrig mera de kände lusten
Till herrgårds-Per efter den der dusten.

Men Per, han stod i en ladu-glugg
Och åsåg allt — och han log i mjugg —

Men se'n de aftågat, alla fyra,
Han gick till krogen, i glädje-yra
Och när han der fått en tår på tand
Sin lilla Lina han tog vid hand
Och svängde om uti muntra dansen, —
En månad senare myrtenkransen
Fick pryda henne på lockigt hår —
Och än i dag hon till marknad går
Med Per, som hon täcktes namnet gifva:
"Per Driftig", för att kunnat drifva
Med andra flickor så utmärkt bra
Och *bara henne* till hustru ta'.

Hennes nerv=attacker.

Var god, lilla Laura, låt bli att så der
Tillställa spektakel så uppenbart här! —
Det är ju ej längre af nöden —
Du har ju i mig fått en tillgifven slaf!
Säg! hvarför då längre begagna dig af
Ditt nerv-systems konst-öfverflöden?

Mitt ömmande hjerta du tog ju dermed,
Att du låtsad's afdånad tungt falla ned,
För att utaf mig bli upptagen!
Ditt konstgrepp jag då icke riktigt begrep,
Men är nu förtrogen med sådana knep
Och tål icke *ett* af de slagen.

Dessutom kan du väl förstå, att när jag
I närheten finnes, jag ej släpper tag,
Att dig af en ann' låta ansas!
Det vore för dig nog ett uppsluppet spratt,
Att, under en dåndimp, så der tagas fatt
Och låta dig småningom sansas....

“Unge herrn”.

”Skön god morgon! lilla vän!
Åh! blif icke strax förlägen!”
Hvad vill herrn här nu igen?
Alltid är herrn mig i vägen!

”Lilla du! säg inte så!
Vet, jag håller mycket af dig —
Mer än mina syskon små —
Du får hvad du vill utaf mig!”

Intet vill af herrn jag ha —
Gå! och lemna mig med'samma!
Jag har ingen tid — jag ska'
Herrns små syskon tvätta — kamma.

”Det har ingen brådska alls —
Du kan mig en stund förunna —
Låt mig kyssa få din hals!
Vik blott undan linnet tunna!”

Gå, herr Arthur! eljest jag
Talar om det för herrns mamma!
”Dumma tös! Nå ryk och drag — —
Gör din pligt och *barnen* kamma!”

Kärleks-gnabb.

”Såg du de båda
Förlofvade?”
Ja, men hvad våda!
Jag fick ej se,

Om — eller huru
De kysste sig,
Du såg det, du ju,
Kom! visa mig!

”Så här de gjorde,
Kär vännen, du!
Men hvarför sporde
Du detta nu?”
Jag var begärlig
Att veta få,
Om kyssen, härlig,
Skall kyssas så.

”Om du ej vetat
Det der förut,
Jag borde stretat —
Och gjort ett slut
På detta joller,
Som *lek* blott är,
När du, din fjoller,
Ej alls är kär.”

Se-så! min dufva!
Blif icke stött!
Din kyss den ljufva
Mig smakar sött!
Jag ville bara
Få lära mig
Att kyssar spara
I mängd åt dig.

”Kan kyssar gifva
Åt andra du,
Så kan du blifva
Hos dessa ju!
Jag vill ej hafva
En enda till —

Nu kan du trafva,
Hvarthän du vill.

Nå, då jag trafvar
Till dig, min skatt,
Ty, om jag snafvar,
Ta'r du mig fatt...
"Du är, i sanning,
Att snafva van...
En sådan famning!
Din grobian!" —

Receptet.

Olas äkta hälft hon gnäller
Öfver sina tänders qval —
Allt hvad skarpt och bäskt är häller
Hon i munnen, — sjuk och skral —
Droppar, — både röda, gula, —
Hjelpa ej en enda smula.

"Kära Ola! res nu genast
Till en apothekare!
Jag i går har hört det senast,
Att han är en mästare
I att bota "tande-pina" —
Han nog också hjälper mina.

När du kommer i hans stuga,
Så var inte grof i käft!
Ett par gånger djupt dig buga
Och bed sedan om "resäft!"
Göm det väl inom din kappa
Och det sedan icke tappa!"

Ola strax till staden körde,
Gick på apoteket in —
Handen han till hatten förde,
Mycket ödmjuk i sitt sinn —
Bugade sig djupt till jorden,
Något stammande på orden:

”Om ”resäft” hon ber min gumma,
Herr ”Apthekaregesäll”!
Åh! vet hut! du bonde dumma!
Var så full af fan och snäll
Att på dörrn dig genast maka,
Om du ej har lust att smaka — — —

”Inte jag, min gumma bara
Vill resäft ha', herr gesäll!”
Här ditt fä! provisor'n svara',
Och med eftertryck en smäll
Han vid Olas öra lade,
Hvilken mycket höfligt sade:

”Tack! min herre! det skall göra,
Tror jag, godt åt hustru min!”
Och i hast han syntes köra
Hem till sjuka gumman sin,
Som ”resäftet” strax fick smaka,
Så att tänderna de skaka.

Hennes värk försvann som vinden,
Fast hon tappade en tand,
Röd och glödhet blef om kinden
Efter gubbens grofva hand.
Se'n på länge ej hon märkte
Någon enda tand, som värkte.

Men far Ola sade: ”Vänta!
Ditt resäft du får igen
Och betalt därför, med ränta!” —

Han höll ord: Provisorn se'n
Glömde bort att ordinera
Dylik kraftig bot åt flera...

Hets.

Säg! hvarför skall du vägra
Att kyssa mig alltjemt?
Jag ledsnat har vid detta skämt
Och har mig nu bestämt:
Om du ej nu mig räcka vill
Din mun, så går jag till
Min gamla flamma, ty jag vet,
Att hennes mun, så ljuf och het,
Ej öfvar sparsamhet!

”Nej! kom mig blott i famnen!
Nu nog du väntat har!
Ej längre jag på kyssar spar
Och hoppas, att du ta'r
Dig strax ett dussin, kära du,
Åtminstone väl sju!
Se här är munnen! tag och känn!
Men akta dig! dig ej förbränn,
Ty der finns hets i den!”...

En lugn herre.

Herr Lätt var en lugn, oförarglig person
Och aldrig han klagade öfver, om skon
Nå'n gång kändes hårdt honom klämma.
Med med- och med motgång förtrogen han var —

Han därför ej länge på skruplerna bar —
Ej lät han af någon sig skrämna.

Af en gammal farbror han hade sig lärt,
Att äktenskaps-oket ej mycket var värdt
Och därför beslöt han att klifva
Som ungtkarl, *i lugn* hela lifvet framåt —
Och damerna kunde, med all deras ståt,
Ej narra herr Lätt att sig gifva.

Han afskydde likväl ej qvinnan direkt;
Men tålde dem ej i sin närmaste slägt —
Ej urgamla mostrar och tanter —
Men andra små "däjlige ungar" han lät
I lugn, temligt ofta, få sitta i knä't
Och smeka sig på alla kanter.

Det kostade "schaber" — men hvad gjorde det,
Blott undan det gick, med de *lugnaste* fjät —
Sitt *lugn* kunde aldrig han tappa —
Det syntes nog det, när en tusende-lapp
Han lemnade från sig, blott för att han slapp
Att bli titulerad för pappa. —

Och sedan, hur *lugn* var han ej, då han blef,
I hast, populär för ett "underligt slef",
Som han hade råkat att göra?
Helt *lugnt* han åt alla belackarne log
Och öfver Atlanten, så trygg, han sig drog —
Der intet hans *lugn* kunde störa.

Carla-dagen.

O! Carladag! Du stora dag!
För Svea barn så kär!
I månet gladt och festligt lag
Dig svensken fira plär,
Ty minnet lefver hos oss än
Af våra tappre Carla-män.

Historien förtälja kan,
Om huru mången Carl
Gick främst, der striden hetast brann —
Slogs, som en karla-karl!
Ja! Carla-namnet minnes än
Med stolthet af de svenske män.

Uti vårt stolta kunga-slott,
Vid Mälar-böljan blå,
Re'n femton Carlar hafva gått
Med svenska kronan på;
Fast, nog är sagan dunkel den,
Om de sex första Carla-män.

Men, hvad gör det? vi ha ju haft
De femton likaväl,
Som hafva visat manna-kraft
Och mod i kropp och själ.
Ja! måtte Carl i högan Nord
Städs' klinga som ett kunga-ord!

Vår *störste* Carl var oförskräckt —
Han egde lejon-mod —
Såg döden in i ögat käckt,
Med kallt och sansadt blod
Och slog sig med sin långa pamp,
Helskinnad, genom mången kamp.

Dock hann han ej vid Fredrikshall
Att draga pampen ut —
Hans hand — för alltid stel och kall —
Den nådde stridens slut;
Men minnet af hans hjelte-da'r
Står evigt hos oss svenskar kvar.

Kom, bröder! låtom oss i dag
Tillreda oss en bål!
Det första glaset helgar jag
Åt *tolfte Carlens* skål!
Finns väl en Carl, mer värdig den?
Skål! för hans minne, svenske män!

En skål för hvarje Carla-kung
Gemensamt föreslås!
Må ingen — gammal eller ung —
Behöfva förebrås
För tröghet vid sin Carla-bål!
Skål! bröder! Svenska Carlars skål!

Till Victor.

(Af dina trogna bacchi-bröder.)

Vi alla dig helsa på denna din dag!
I chorus vi önska dig: "Väldigt förlag
Citroner och arrack och socker!"
Till törstiga munnar din bågare för
Och på alla ledsamma tankar dig gör
Renons! Bort, med sorgen, för pocker!

Vid rykande bålen är lifvet så gladt —
I ångornas sfer ej ett klingande skratt
Cederas i samqväm af bröder —

Torr ljuder ej sången, när strupen^{ns} fått saft —
Om rösten är darrande, hemtar den kraft,
Reelt utaf drufvan som glöder.

Vi önska, att lyckan dig fatt månne få!
I sista momangen till paradys må
Cheruber dig bära och skydda!
Tänk dock ej på länge att ge dig i väg!
Om lifvet du älskar, grip glaset och säg!
Res, benrangersman, från min hydda!

Till en vän, på hans bröllopsqväll.

För tusan! min bror! säg, hvad tänker du på,
Att du kan så lugn och så medgörlig gå
I hymens förtrollande boja?
Men, uppriktigt taladt, det mig icke rör
Och därför om ursäkt jag ber, att jag stör
Ock önskar blott frid i din koja!

Nu borde jag stoppa min pipa i säck
Och skämmas ett grand, för att jag var så fräck
Att komma med näsvisa frågor
Just nu denna glada och trefliga qväll,
Då du måste känna dig lycklig och säll,
Uppeldad af kärlekens lågor.

Dock hoppas jag, att du mig rätt vill förstå
Och tolka de känslor, som mig nu förmå
Att sjunga en sång till din ära, —
Jag afundas ej, men jag tänker så här:
I sanning, den lycklige osten han är
Som ändtligt får vännen den kära!

Ty endast den man, som på känslor är snål
Försakar att gripa det sällhetens mål,
Som qvinnan oss män kan bereda.
Hvad underligt då, om jag, likasom du,
Båd' längtar och sträfvar att få mig en fru,
Till tröst uti lifs-qval och sveda!

Jag äfven vill hoppas, att du är förnöjd
Och önskar, att välmåga, husfrid och fröjd
Må trifvas alltjemt i din hydda!
Och muntra och välskapta arfvingar små,
Med guldgula lockar och ögonen blå,
Dem englarne städs' må beskyda!

Hvad vill du väl mera, min käraste bror?
Säg! är ej den lycka fullkomlig och stor,
Som jag dig i hast vågat rimma?
Och nu jag er önskar, på sistone blott,
Båd dig och din gumma att somna så godt,
Se'n gästerna slutat att "stimma"!

Drick! Var glad och njut!

(Min lungsigtige vän, Ernst F., tillegnad på hans namns- och födelse-dag.)

Enligt gamla sångar-seden,
Rustar jag mig att för sångens
Nymf i dag ett knäfall göra:
"Sänd till sångarn, ur ditt eden
Toner glada — liksom mångens
Förda blifvit till hans öra"! —
Rörd af denna enkla frasen
Eldigt sångmön gaf mig handen,
Drog mig ned invid sin sida,
Räckte lyran — stackars vasen —

Ifrigt glade sångar-anden —
Kan ej därför längre bida,
Skyndar att min lyra stämma
Och jag tror, att mod du eger
Nog att ifrån "korgen" skydda
Detta foster af min penna:
En fullkomlig helso-seger
Närme sig din svaga hydda!
Af en bacchanalisk engel
Nektarn dig behagligt räcket,
Som du må begärligt suga!
Räds för nykterhetens bengel!
Envist du af honom väckes
Med basuner, hvilka duga
Alla blott för absoluta
Rigtiga goodtemplar-själar,
Som du icke alls kan tåla,
För att ur pokaler njuta
Du till templen troget krälar,
Enigt att med bröder skåla.
Road är du utaf sången —
Tokig är du i musiken
Och i sköna litt'raturen.
Nämn mig också, bror, den fången,
Hvilken — af Fortuna sviken —
Ut ej längtar ifrån buren!
Njut! och gläd dig därför, broder!
Drick, som jag, med andakt, känsla,
Rara drufvans saft, som flöder!
Aldrig då natur'n — vår moder —
Ångra skall, att hon dig fångsla'
Till en slaf bland glädjens bröder.
Trofast hoppas jag dig råka
Högt bland Bacchi sälla hopar,
Ofvan skyn i fest-lokalen!
Frukta ej dithän att åka!
Blif ej rädd, när Petrus ropar:
"Murkne bror! Stig in i salen!" —

Bröllop med förhinder.

Hvad är det för ett bråk och spring
I Hemmansgården här?
Åhjo! det är just ingenting,
Ett bröllop blott det är —
Ett bonde-bröllop, grannt och stort,
Och uti helgdags-klä'r
Ses släktingar med bjudningskort,
Båd' fjerran från och när.

Ja, allt är redo till en fest
Och spelmän finns också —
Det väntas blott på socknens prest,
Som viga skall de två.
En munter sinnesstämning rå'r
I salen, der man träng's,
Då bruden plötsligt illa mår
Och måste gå till sängs.

Vår brudgum gästerna nu ber
Gå hvar och en till sitt —
Så snart han bröllopsskaran ser
Sig vara riktigt qvitt,
Han spänner för och åker brådt
Till jordegummans hus, —
När henne han i kärran fått,
Han vänder hem, bardus.

Se'n efter denna katastrof
Försvunnit veckor tre,
Så fingo släktingarne lof
Hvarandra återse.
Då firades en dubbel fest,
Som temligt nedstämd var,
Ty hafva *barsöl* är ej bäst
När man ock *bröllop* har

Min Xantippa.

Usch! Uhu! Hvad kölden den är sträng! — san
Den som bara låge i sin säng! — san
Kylan vill jag slippa,
Om ock min Xantippa
Skulle värma mej med släng på släng — san.

Hu! min gumma aldrig tungan spar — san
När hon ser, att jag mej fått en klar. — san
Då hon öppnar munnen —
Stängd är den ej hunnen
Förrän toffeln hon i näfven har — san.

Då ej böner hjälpa — eller hot — san
Ingen dödlig käringen står mot. — san
Stryk, jag tror, att satan
Finge af ragatan,
Om han henne trampade på fot — san.

Hu! jag tycker redan. att det känns — san,
Huru hennes långa fingrar brän's — san
Men fast sådan aga
Måste skräck injaga,
Stannar jag tills bålen den är läns — san.

Utanför mitt eget hus jag står, — san
Skälvande och rädd liksom ett får — san,
Om jag henne väcker,
Får hon opp och sträcker
Fingrarne uti mitt arma hår — san.

Ja, det är, i sanning, rent besatt — san
Uff! när hon mej får i lufven fatt — san
Mej i näsan nyper
Och mej nästan stryper —
Då jag nog kan hålla mej för skratt — san.

Hvarför var jag ock en sådan tok — san
Att mej taga på ett sådant ok? — san
Blir jag fri, jag låter
Mig ej lura åter,
Ty af skadan har jag blifvit klok — san.

Men derom jag eger intet hopp — san,
Ty min plågo-ande har en kropp — san
Seg liksom en kattas —
Mycket än det fattas
Innan liemannen säger: stopp! — san.

Skiljobref jag heller ej kan få — san,
Ty hon dygdemönster är också — san
Vill mig därför lära
Tåligt oket bära,
Låta henne rifva, klå och flå — san.

Förstu-nyckeln har jag — det är rätt — san
Den jag sätter i så tyst och lätt — san,
Sakta om den vrider,
Uppför trappan glider,
Står vid dörr'n till hennes kabinett — san

Lyckas jag ditin att smyga blott — san
Utan att hon derom nys har fått — san
Mig för buller akta,
Krypa ned så sakta,
Får jag kanske något mindre klått — san

Dock är bäst, jag drager skorna af — san
Ty ifall jag råkar ta' ett snaf — san
Och på snedske klifva,
Skulle hon mej gifva
Mera lugg och större efterkraf — san.

Nu jag in till min Xantippa går — san
Må hon inte bli mej alltför svår — san

Tänk! hvad mannen lider
Och hvad nacken svider,
När man riktigt under toffeln står! — san.

Natt-söl och morgonrummel.

Åh! Morjens! Nu är jag ju åter
Helbregda i mitt kabinett!
När Bacchus jag dyrkat, jag låter
Morpheus ock taga sin rätt;
Fast nog mycket ofta det händer.
Att solen ånyo sitt lopp
Har börjat, när jag bryter opp
Och hemåt mig vänder.

Men nu är jag här i min kupa —
Tre trapporna högt opp på vind —
Förunderligt att jag ej stupa'
På näsan — så mosig och trind,
Som jag nu i skallen mig känner,
Ty väl sina femtio glas
Jag tömde i natt på kalas
Bland bröder och vänner,

Usch! hvilken förtärande torcka,
Som plågar mig inom min mun!
Att gapa jag knappast kan orka —
O! hade jag här nu en brunn
Af arrack och socker, citroner!
Då skulle jag ta' mig en sqvätt
Och stämma min lyra så lätt
Till klangfulla toner.

(Får tag i vattenkaraffen.)

Åt fanders! du ynkliga bracka!
Tror du, du kan läska min gom?
Nej, därför han vill sig betacka —
Han tarfvar vin, cognac och rom,
Nej! hit gamla trofasta plunta,
Som gömd uti väggskåpet står!
Du struptorka svalka förmår
Och själen att muntra!

För tusan! hvad vill detta säga?
Du utsinad är ju och tom!
Hvarmed skall jag nu kunna feja
Min rostiga, skrofliga gom?
Åj! åj! bara tomma buteljer!
Åt fanders! ert glasiga pack!
Nu snart är det slut med mitt snack,
Ty törsten mig qväljer.

O! himmel! hvad är det, som blänker
På bordet? jo, det är min vän,
Herr vattenkaraff, som jag skänker
Min nåd och min ynnest igen.
Förlåt, att jag nyss kunde glömma
Den svalka, du ofta mig skänkt!
Förlåt, att så djupt jag dig kränkt!
Nu vill jag dig tömma.

Klurck — klurck — klurck! långt ner genom strupen,
Som åter sig känner så sval.
Den spritlösa, iskalla supen,
I sanning, den är liberal:
I väldiga stora portioner
Den klunkar sig ner genom svalg —
Utkämpar i magen batalj
Med arraks-pultroner!

Nu vill jag på örat mig luta,
Som hastigast ta' mig en lur,
Ty eljest jag kunde mig tuta
Till vattuskräck, här i min bur.
Men "vännen" bredvid mig jag ställer
Och lägger mig sedan ikull —
Dock är det väl bäst, att jag rull-
Gardinen nerfäller!

Leffe glädjen!

(Matilda tillegnad.)

Min lyra stämmer jag så gerna,
Att sjunga täcka könets lof,
Till sångmön därför hviskar: sof
I dag ej längre, lilla tärna!
Lär mig att känsligt drillar slå!
Din ysterhet mig hjälpa må
Att sjunga gladt: Matilda!"

Må äfven du, Matilda lilla,
All tråkig omsorg glömma bort!
Ty lifvet är så skönt, fast kort —
I yster glädje sjung och drilla!
Låt flykta ledsamhet och tvång!
Dig egnar jag min hela sång,
Allena dig, Matilda!

Må lifvet aldrig bli en börda,
Af sorg och vemod fullt, för dig!
Tro: sorgens furier känna sig
I glädjens nektar helt förstörda!
Låt därför råda dig och säg:
Fly, dystra sorg, gå du din väg,
Af nåd, ifrån Matilda!

Må, närhäst Matilda firas,
Af dig ditt hjerta egas ej!
Till vännen *helt* det gifve sej!
I lockarne må myrten viras!
Lägg handen din i hans, förnöjd!
Dröj vid din sälla glädjes-höjd,
Ack! evigt kvar, Matilda!

Annas skål.

Förutan buller och strid och bråk —
Får jag nu del-ta' i festen?
Tack! då jag glömmar allt lifvets tråk,
Flyr sorgens sorgliga nästen.
Jag understundom väl synes tvär,
Men ler i mjugg, då jag ser så'nt här!
Hej! huru lustigt! en arraks-bål!
Nu proponerar jag — Annas skål!

Hvad vore lifvet, förutan saft,
För mig, med torkade strupen?
Om jag ur bålen ej finge kraft,
Jag sjönk i Charonska slupen —
Jag skulle krypa omkring, precis,
Som dummer-Jöns, utan prestbevis;
Men, gud-ske-lof, att här finns en bål!
Jag dricker gladelig — Annas skål!

Jag borde hålla ett tal, förstås,
Men kan ej tankarne samla,
När jag får smörja så här mitt krås,
Med glas och bågare skramla;
Men sjunger gör jag min glada sång,
Ty tiga kan jag ej någon gång —
Och allraminst vid högtidlig bål —
Nej, skål! go' herrar! skål! Annas skål!

Till min hustru.

(På hennes födelsedag.)

En skön god morgon! gumman min:
Jag hoppas, du mår bra!
Ty nöjd man är med lotten sin,
Blott man får helsan ha'.
Densamma önskar jag, att du
Beständigt hafva må,
Att jag dig, som min kära fru
Må länge ega få!

Ty vi oss lärt, att det går an
För två att vara ett —
Att dela troget med hvarann'
Allting — båd' ljuft och ledt.
Vi veta, af erfarenhet,
Att bördan blifver lätt,
När denna bär's i enighet
Af två på bästa sätt.

Jag därför önskar innerligt
Att alltid ega dig
Och svär att aldrig jag min pligt
Skall svika emot dig!
Ja, må vi bygga! må vi bo
Uti gemensamt tjäll,
Med evig kärlek, hopp och tro,
Intill vår lefnadsqväll!

Till sist, min Hulda! önskar jag
Att vi i många år
Må fira denna högtidsdag! —
Ty tiden med oss går —
Och vi — vi måste följa den
Uppå vår lefnadsstråt,
Tills man och hustru — vän från vän —
I döden skiljes åt!

Till en väninna på hennes födelsedag.

(En kall Decemberdag.)

Se! huru festligt prydd står ej vår jord
I dräkt så hvit, som den blott finns i Nord!
Ja! skåda, hvilken glans i denna färgen,
Som tjusar ögat från de höga bergen,
Som ler emot oss i den djupa dal,
Ja, rundtomkring uti naturens sal!
Dess stilla ro slår an på hjertats strängar,
Fast sippor dväljas nu på våra ängar
Inunder täcket som vi kalla snö —
Och fast till sinnes man ibland är slö,
Man känner sig dock manad till att rimma —
Trots frost och snö och storm och dimma —
Jag sadlar därför hastigt min Pegas
Och drillar fram en gammal hvardagsfras:
Jag vill i dag dig hjertligt gratulera
Och önska lycka, frid och fröjd, med mera!
Du bar bakom dig fem och tjugo år
Och skådar snart din tjugo-sjette vår.
Jag önskar att du framgent glad må vara
Och aldrig må du några mödor spara,
Att njuta utaf lifvets sköna dröm,
Vid sidan af en hjertevän, så öm,
På hvilken kanske redan blygt du tänkte —
(Du kanske honom re'n ditt hjerta skänkte?)
Ja, när din årsdag firas skall härnäst,
Må du en make ha' som hedersgäst!
Och mån I sedan genom lifvet vandra
I enighet och kärlek med hvarandra,
Tills kära barnbarn edra kinder smekt
Och de med edra silfverlockar lekt!
Må du uppå din stig ej törnen finna,
Om också du skall hundra åren hinna!
Och må du af den gamle vännen då

En fest-bukett af sköna rosor få!
I dag du heller ej blir blommor utan,
Ty Bore målat dem på fönster-rutan.

Till Maria.

Maria! låt mig presentera
Dig denna lilla enkla sång,
Hvari jag vill dig gratulera
För första — kanske sista — gång,
Ty våra vägar snart sig skilja
Och korsas kanske aldrig mer —
Jag därför skulle gerna vilja,
Att du i minnet sångar'n ser!

Men, att du mig skall minnas gerna,
Jag må väl önska dig allt godt!
Och om ej någon lyckans — stjerna
Belyst den stig, du hittills gått,
Så önskar jag, att den må visa
Sig för ditt öga — mild och klar, —
Så, att du glad och nöjd kan prisa
Den dolda framtid, du har qvar!

Maria! må du snart tillhöra
En god och ädel hjerte-vän,
Som kan och vill dig lycklig göra
Och som ej ta'r sitt ord igen!
Jag vill dig därför vänligt råda:
Lägg genast dina krokar ut!
Och sök att undfly sådan våda,
Som, att bli — gammal mö, till slut!

Ty, hvad är värre, än att vara
På öfverblifna kartan qvar?
Att stå ibland de jungfrurs skara,
Som aldrig sett på någon karl?
För menniskan att gå allena,
Det är en verklig dårskap blott.
Den handlar klokt, som vitl förena
Sin egen med en annans lott!

Och därför önskar jag, Maria!
Att du må snart en fästman ha!
Och, när han kommer för att fria,
Så må du genast svara: "Ja!"
Vill han dig se'n i famnøn trycka —
Om gunstbevis han hafva vill —
Vill han med myrtenkrans dig smycka,
Så svara: "Ja! ack ja! dertill!"

Till Emma.

(I en bukett)

Du lilla, näpna Emma! hör,
Hvad jag i dag förkunnar,
I hoppet, att jag dig ej stör —
Jag morgonro dig unnar:
Med Emma strängt till doms jag går,
För rätta henne ställer,
Om hon en enda liten tår
På denna dagen fäller!

Men är hon treflig, kry och glad
Och gör ej sura miner,
Hon prisad blir kring land och stad,
När solen ljuflikt skiner;

Och speglar den sig ej i qväll
I några vattenpussar,
Då Emma varit riktigt snäll
Och tjent sig många — "pussar".

Då lofvar jag och dyrt jag svär,
Att jag beredd skall vara,
Att hvar som helst, här eller der,
På lönen icke spara:
Men, att du ej må vara rädd,
Att lön i straff sig vänder,
Så sök i denna blomsterbädd!
Ett "förskott" jag dig sänder.

Amors verk.

(Ett par förlofvade tillegnad.)

Gud Amor — den störste bland skalkar —
Han sårar med glödande skott,
Men äfven han helar och svalkar
I kojor, palatser och slott.
Bland ungdomen ler han och smilar,
När hjertan han söker till mål
För sina bedårade pilar —
Och aldrig ett motstånd han tål.

När han har en ungmö uppsårat,
Som ung är och skön som en ros,
Han har ingen ro, förr'n han sårat
Den lilla — och jagat sin kos
Allt lugn ur dess svidande hjerta —
Försjunken i tankar hon går,
Ty kärlekens ljufhet och smärta
Hon ännu ej riktigt förstår —

I olika skepnader träder
Han fram denne listige skälm:
Ibland sig i krigar-drägt kläder,
Bär hufvudet stolt under hjälm —
Ibland presenteras patronen
Och stundom en nobel student —
Ej sällan den rike baronen,
Som ger mången dyrbar present.

Han söker sitt föremål fånga
På tusende olika vis;
Poemer han skrifver så långa
Till "engelens" ära och pris.
Han målar i olja och krita
Den tillbeddas tjusande bild
Och alltid han vill sig beflita
Att synas talangfull och mild.

Ibland går han suckande stilla
Och ser på sin flicka på sned —
Och får han en kyss, mår han illa,
Förlägen slår ögonen ned —
Han jemkar och skrufvar på stolen,
Som sutte på nålar han fast —
Och kommer för nära han kjolen,
Bums! skenar han hemåt, i hast.

Men, om han i kroppen har "ruter,"
Så friar han strax, utan krus,
Sin mö ömt i famnen han sluter
Och njuter af sällhetens rus...
Förlofningen raskt eklateras —
Ty fästman om tiden är njugg —
Och Amor, som rundligt trakteras,
Han ler, så förstulet, i mjugg.

Men ännu är han ej belåten —
Nej! äfven i hast nu han vill
Förnöja sig af bröllops-ståten
Och snart han förhjelper dem till
Att husliga sällheten vinna,
I kärlek och endrägt och ro;
Ty älskande man med sin qvinna
Gemensamt skall bygga och bo.

Sitt verk den bevingade guden,
Så, ändtligen, fullbordat har,
När slutligt han äktenskapsbuden
Förkunnar för älskande par: —
Skall sedan i "boet" han gästa
Och sprida derinne sin frid,
Så måste man aldrig utfästa
För smekmånad gräns eller tid.

En i sänder.

Säg, hvarför min käraste mamma,
Behagar du gräla alltjemt?
För det, att jag icke med' samma
För giftermål har mig bestämt?
För det att olösliga banden
Jag ännu ej knöt med en karl?
Det svårt är att *en* gifva handen,
När *flera* i hjertat man har!

Men nu vill jag mamma förklara,
Att aldrig jag gifva mig vill!
Men ock, att jag ej ämnar spara
På kärlek — jag håller mig till:
"Ju fler män — ju säkrare lycka!" —

Blir därför ej nöjd med *en* karl —
Kan någon det orimligt tycka,
När blott — en i sänder jag har?

En jungfrus frieri=annons.

En flicka, hvilken ännu är
Uti sin ungdoms vår —
Ty på sin nacke blott hon bär
Ett tretti-tal af år —
Besitter bildning och géni
Och något smått kontant,
Gör härmed ett försök att bli'
Med någon man bekant.

Jag nog haft många friare —
Men det är längese'n —
Ej någon gunst jag velat ge
Och ingen tagit den.
Ej någon man jag skänkt en blick —
Mig aldrig någon kysst;
Ty än i dag till råds jag gick
Med doktor Beckers: "Tyst!"

Och deri lärde jag, att man
Sig aldrig gifta bör,
Förrän man säker vara kan,
Att mästerverk man gör.
Så har jag lärt — och därför nu
Jag tycker, att jag står
Just lagom mogen att bli fru,
Med mina tretti' år.

Om därför någon Adams son
På min annons ger svar,
Så vet, att jag derom är mån
Att få en — dugtig karl...
Om han är liten eller lång,
Det bryr jag mig ej om,
Blott han kan lyda hvarje gång,
Som jag befaller: kom!

Lifvet på en pinne.

Sällan mynt i pungen, ständigt torr i strupen
Kilar jag omkring, uti min armods-skrud —
Förrän jag fått i mig lilla morgon-supen,
Får jag knappast fram ett enda skapligt ljud;
Derför är jag jemt på krogen sist och först,
För att söka bot emot min svåra törst.

Ja, när krögar'n dörren sent om qvällen stänger,
Är jag vanligtvis hans allrasista kund —
Och fastän mitt skrof ibland en smula kränger,
Kryssar jag förbi polisens skär och grund,
Tills jag hinner in uti min lugna hamn,
Hvilken, för det mesta, blir en flickas famn.

Hvar jag då kinesar med min hulda sköna,
Bryr jag mig ej om, blott jag är glad i sinn;
Ty vi slå oss ner, om sommarn, i det gröna,
Men om vintern skaffa vi oss ett "krypin" —
Stundom i en vedbod — stundom i en skrubb
Om vi ock till täcke endast ha' en — stubb.

Men det händer också, att jag råkar hamna
Med min lilla nymf uti ett fint hotell,

Då på ejderdun hvarandra vi omfamna
Och jag känner mig så lycklig och så säll.
Ja, nog är det ljufligt, att ibland så der
Leka, att på allvar man är riktigt kär.

Så i sus och dus jag knutit kärleksbanden
Ofta med den första, som jag träffat på —
Obekymrad, om hon hade ring på handen,
Om hon vore enögd, eller hade två.
En gång fick jag fatt, af misstag, en madam,
Hvilken hade puckel både bak och fram.

Men nu kan det vara tid att börja tänka
På, att man blir gammal, orkeslös och svag.
Då är bäst att gå och fria till en enka,
Som har min aptit och samma törst som jag.
Se'n för hvarje dag vi skola ha' kalas
Och i kapp vi tömma våra fulla glas.

När vi sist af mödan tröttnat ha' i armen,
Så, att vi ej orka att få gommen våt,
Då vi taga afsked utaf jorde-larmen
Och bege oss af på någon himla-båt.
Cognaks-pluntan jag dock med på färden ta'r,
För att bjuda Petrus på en dugtig klar.

Köld, värme och hetta.

(Vinterbild.)

Solen varma strålar skickar
Neder till vår frusna jord —
Strålande hon vänligt nickar
Åt oss här i högan Nord —
Hon till nöje menskan lockar
Ut på marken, snöbetäckt, —

Ja, hon mången nästan pockar
Att ta' på sin vinterdrägt.

Hvarför skulle jag då tveka
Att mig äfven ut bege?
Bland de unga vill jag leka,
Med de glada vill jag le.
Nöjet leker mig i hågen —
Inomhus jag trifs ej mer,
När på blanka, frusna vågen
Jag en munter skara ser.

På min fot jag stål-skön spänner —
Ilar fram med lust och mod.
Glädjen bland de glada vänner
Eldar upp mitt lugna blod.
Kommer så en liten tärna,
Om en tjänst mig artigt ber, —
"Ack! min sköna! huru gerna
Vill jag icke hjälpa Er!"

Jag på knä mig genast kastar,
För att benet taga mot,
Men mig icke just förhastar
Med att snöra fast dess fot.
Dock ett hjertligt: "tack"! jag tjenar
Och en öm, varmhjertad blick,
Som med'samma oss förenar,
Herre! gud! så fort det gick!

* * *

Ack! hur ofta har jag sedan
Legat vid den huldans fot!
Och hur ofta har hon redan
Räckt mig *allt*, förutan knot!
Kölden, värmen i naturen
Gjorde, att vi möttes, — men
Sällheten till oss blef buren
Af den heta lidelsen . . .

©! sällhet!

Hvad är väl det, som nu jag känner
Inom mitt eljest lugna bröst?
Hvar skall jag finna ro och tröst?
Hvad är det, som inom mig bränner?
Helt visst en öfverjordisk magt,
Som under häftig, våldsamt takt
På själens strängar spanner.

I mina ådror blodet sjuder —
Af vilda vågor höjs min barm
Och gör mig känslfull och varm.
Uti mitt öra herrligt ljuder
En himmelskt retande musik,
På trånad, kraft och tjusning rik,
Som mig att njuta bjuder.

På hela vida jorde-runden
Finns någon sällare än jag?
På en gång stark — besegrad — svag —
Omslingrad — upplöst — slagen — bunden —
Hård, som granit — mjuk som ett rö —
O! att jag finge smälta — dö
Just nu i denna stunden!

* * *

Dock, nej! nu vill jag lefva, njuta
Och njuta om — och om-igen
Utaf den högsta sällheten!
Och må dess magt mig ej förskjuta
Förrän jag, stapplande och böjd,
På *allt* har blifvit mätt och nöjd!
Då först är tid att sluta . . .

Den gyllene kalfven.

Hvad är ett lif, förutan pengar, säg?
Hvad är det, om det saknar guldets fägring
Jo, blott en tom och öde öken-väg —
En synförvillande och dunkel hägring.
Hvad hjälper det, att du är lärd och vis?
Hvar skapas, utan guld, ett paradiset?
Hvad bätar dig, om du är ryktbar vorden
Och icke kan med guld förgylla orden?

Hvad nytta har du af din krigar-bragd?
Om du dig dermed skapat glans och ära?
Om lagern på din hjessa blifvit lagd?
Om granna band och ordnar du får bära?
Om du har anor — vapensköld och rang
Och likväl ej får höra guldets klang?
Hvad fägnad har du, om dig folken prisa,
Om ej med guld du kan din magt bevisa?

Hvad är väl skönhet, ära, magt och glans
Hvad vore storhet och géni och snille,
Om ej ett allt beväldigande fanns
Och om man detta ej tillbedja ville?
Men på vår usla, snöda jordering
Man allmänt böjer knä för detta ting,
Som uti tjällen, slotten, tempelhvalfven
Man känner under namnet: gyllne kalfven.

Det hjälper ej, att hycklande du står
Och säger, att du ej tillhör den skara,
Som, dyrkande, till denne afgud går, —
Du kan tillfyllest dig ej nog försvara,
Om du bär spira eller marskalks-staf,
Så är du lika mycket kalfvens slaf,
Som den, som går med slitna tiggarpåsen
Och sofver hvarje natt på halm i båsen.

Om du med helig min och dito hand
Åt syndar'n delar helga sakramenten,
Om du som helgon känd är i ditt land,
Om ryktet bär dig bortom kontinenten,
Om du kan döma öfver lif och död,
Du fikar likväl efter vinning snöd,
Såväl, som den, i tunga bojor slagne
Och utur hela samhället bort-tagne!

Om, såsom Job, du tålig är och from,
Om du har siar-blick, som de profeter,
Om du, som Salomo, har kännedom
Om alla visdoms-frön och — hemligheter,
Om, som Johannes, du ej smakar vin
Och om du lefver blott af vilda bin,
Så är du likväl under kalfvens välde,
Såväl, som den af last och brott förstälde!

Ja, icke ens en enda dödlig finns,
Som, samvetsgrannt, kan sig deraf berömma,
Att han af guldets smitta icke hinns —
Den tränger till den mest fördolda gömma —
Nej! visst är, att så länge verlden står
Och menskan der, som hittills herska får,
Skall hon beständigt sig deraf förnöja
Att inför gyllne kalfven knäen böja!

Per Mattsons tidsfördrif.

Per Mattsson, han ville ha tidsfördrif,
Han ledsnade ensam att gå
Och därför han tog sig ett äkta vif,
För att lite' nöje få.

Per Mattsson, han fick sig nog tidsfördrif,
Ty han under toffeln fick stå.
Och ofta han sucka': mitt ungtkarlslif!
Ack! hvad det var skönt ändå!

De lefde tillsamman, som hund och katt —
Vid sådant var han inte van —
Nu ville han gerna bli qvitt sin — skatt,
Ty hon var ett hår af fan.

Men detta var inte så lätt, minsann,
Ty hon gaf sig fan på, att hon
Var herre på täppan — och hennes man
Var bara en feg pultron.

Hon klöste hans näsa och ref hans hår
Så han blef båd' skallig och flat.
Det hände ibland, när hon var för svår,
Att hon brände opp hans mat.

Hon gaf honom ofta en riktig "stut" —
Han teg och tog mot, utan kif;
Men slutligen stod han ej längre ut
Att lefva ett sådant lif.

Per Mattsson han dog och blef lagd på bår
Och käringen skratta i mjugg;
Men efteråt fällde hon mången tår,
Hon saknade gubbens — lugg.

Fel på person.

Det natt är — och midnattens timma
Är inne — och sta'n "ligger lull";
Men, omhöljd af mörker och dimma,

Polisen han går på patrull.
Han lugnet och hvilan försakar, —
Fast deraf han är i behof, —
För allmänna välet han vakar
Och pligtskyldigt gör han sin lof.

Med stegen så afmätta, tröga,
Han lunkar framåt på sin stråt
Och spejande skärper sitt öga —
Han ensamma damer vill åt; —
Ty klockan nu elfva är slagen, —
Så sent ingen qvinna får gå
På gatan — hon kan hela dagen
Sitt lystmäte derutaf få.

”Men, hvad är derborta, som skymtar?
Är det ej en qvinno-person?”
Så vredgad, polisen han grymtar
Och säger, med gäckande ton:
”Min nådiga! sök ej att dölja
För rättvisans man, hvar Ni bor!
På stunden Ni måste mig följa
Till stadens polisvakt-kontor!”

Hon måste i ödet sig skicka —
Men aldrig polisen väl känt
Så'n skam, som när hon ur sin ficka
Tog fram sina små instrument:
”Jag afhjelper nöden hos alla,
När sådan i hast kommer på;
Ty barnmorska plär man mig kalla —
Kan här jag till tjenst någon stå?”

Polisen han stod der och gapa',
Så snopen och dum, som ett får.
Han fick sig en välförtjent skrapa —
Det enda man honom består. —
Han svor att han skall aldrig mera,

Så grymt taga fel på person —
Och aldrig han vill arresteras
En dame, som har "slik profession".

Pelle Bock på äfventyr.

(Allegori.)

En bonde rådde om en bock,
Som ingen vanlig var!
När han gick bland sin fåraskock,
Sitt hufvud stolt han bar.
Han hade fromt och sedigt skick,
Om han ej retad blef;
Men då han gaf en kännbar nick,
När fram till språng han klef.

En osed hade han ändå:
Han ledsnade ibland
Att ständigt ibland fåren gå —
Och då på egen hand
Spatserade han stolt och grann,
Så långt som vägen bar,
Uti den säkra tron att han
Sin egen herre var.

Och på en sådan enslig tur
Det hände sig en gång,
Att Pelle icke märkte hur
Han hela dagen lång
Aflägsnat sig ifrån sin by,
Då mörkret kom med hast —
Han stampade i smuts och dy,
Förutan ro och rast.

Ett hus framför sig då han ser
Och skyndar genast dit —
I förstugan han slog sig ner
Och gjorde der sin flit,
Att få sig en bekvämlig bädd,
Ty nu han slumra vill —
Han var för ensamhet ej rädd,
Han dylikt kände till.

Han likväl icke länge låg,
Då husets herre kom
Och Pelle Bock på golfvet såg,
Men vände genast om
Och hemtade sin käpp — och nu
Det blef en häftig strid
Emellan dessa kämpar tu,
Ty Pelle var ej blid.

Men likväl var han något svag
Mot bondens käpp så lång —
För att få frälst sitt eget jag,
Han gjorde djerft ett språng —
Igenom fönstret ut han for
Från denna barda-lek,
Och föll på husets "kära mor",
Som sjönk till jorden, blek.

Hon ropade på hjälp, ty hon
I säker tro nu är,
Att "Horn-Per" sjelf i hög person
Hon på sin nacke bär;
Men Pelle Bock generad blef,
For af i flygand'-fläng,
Ty åter utaf bondens "slef"
Han fick en dugtig släng

Nu skyndar han sig genast hem
Till sina får och lamm
Och aldrig mer han lemnar dem —
Han minnes nog sin skam,
Ty genompryglad hem han kom —
Nu enslighet han skyr —
Och säkert gör han aldrig om
Sitt sista äfventyr.

En afskedspredikan.

Mine käre åhörare! jag försäkrar,
Att jag intet på eder tacksamhet räknar;
Ty er kärlek till mig, den vet jag är ringa
Och att älska — dertill man ingen kan tvinga

Edra känslor för mig I tydligt ha'n visat,
Ty fast ofta jag edra dygder har prisat,
Såg jag aldrig af eder kärlek en gnista —
Endast kopparmynt uti min offerkista.

Ännu ett som jag måste allvarligt klandra,
Att I inbördes icke älsken hvarandra.
Herrens tålmod I uppsåtligt försöken,
Då I bryten mot budet: Eder föröken!

Från predikstol'n och äfven vid husförhören
Har jag påpekat denna synden, I gören.
Jag med eget exempel sökt er omvända —
Ingen kärlek jag lyckats dock att upptända.

Full af sorg har jag ofta borttorkat tåren —
(Herden låter ju gerna lifvet för fåren!)
Då jag märkte de känslor, isande kalla,
Som så grufveligt hemskt beherska er alla.

Jag ej längre för edra själar vill sörja
Och jag skuddar af mina fötter den smörja,
Som dem vidlåder — ty jag skördat blott skammen!
Af mitt heliga herdeshap hos er. Amen!

Borta är bra — men hemma är bäst.

Herr Pettersson reste till Stockholm, så glad,
Ty han tänkte roa sig smått
I nöjets och lustarnes ryktbara stad —
Och därför han hade så brådt.

Han egde tillräckligt med pengar, förstås,
För att leka herre en gång;
Men hemma hans åstundan ej kunde nås,
Ty dertill var luften för trång.

Han stoppar i fickan sin späckade pung
Och svingar sig upp på sin häst
Och rider så ståtlig och stolt, som en kung,
Att hufvudsta'n hedra som gäst.

På Rydberg han bodde och åt sin soupe
Med finaste herre-manér —
Och sedan han spisat, han kronorna tre,
Som drickslant åt kyparen ger.

Han spelar biljard och på operan han går —
Han allt vill beundra och se —
„Gentil och belevvad” han alltid förstår
Att blott liqvidera och le.

Så blir han bekant med en vacker sirén —
Nu tycks honom lifvet så ljust —
Hon hviskar hans namn, med en röst — ack! så len
Och Pettersson, han är förtjust.

Men efter den betan blef Pettersson rädd
För Stockholm och lifvet deri;
Ty han fick sig lära, att, som man är klädd,
Så hädad man ock plägar bli.

Och när han till hemmet igen skulle dra',
Så måste han sjelf leka häst. —
Han hade erfarit, att "borta är bra,
Men också, att hemma är bäst".

Grannarna.

En ung student sig hade hyrt,
Fem trappor upp, ett rum,
Som tarfligt var, men icke dyrt —
Han var just ej så dum —
Han visste, att med sparsamhet
Man kommer temligt långt
Och för att rätt tillämpa det,
Han bodde högt och trångt.

Men grannar hade han också,
Som likadant, som han
Ej hade råd att kosta på
Sig bostad, dyr och grann.
Til höger hade han en karl —
En gammal militär —
Till venster en så ung och rar
Och qvinlig pensionär.

Den gamle knekten tutade
Rätt tappert mången gång
Och då ibland det kunde ske,
Att han blef vred och vrång;
Isynnerhet, om någonting

För honom gick på tok, —
Då surrade han arg omkring,
Som vore han ej klok.

I dylik sinnesstämning kom
Han till sitt hem en natt —
Han nyckeln vred i låset om,
Men dörren likväl satt,
Så fast och säkert i sin ram,
Att fast han vred och drog,
Så att hans arm blef nästan lam,
Det likväl ej förslog.

Då blef han riktigt desperat,
På dörren slog allarm
Och som en gammal van soldat,
Han bultade sig varm;
Han högg och sparkade och svor;
”Skall jag stå utanför
Mitt eget rum, der sjelf jag bor?
Fy tusan! så'n malör!”

Men saken var nu den, att han
På dörrar tagit fel —
Studenten tro ej annat kan,
Än, att en väldig del
Af Belzebubens hemska här
På vinden slagit ner —
Och som han fasligt mörkrädd är,
Han sig på flykt beger.

Han rusar genom fönstret ut
På husets branta tak
Och för att få ett hastigt slut
På denna hemska sak,
Till venstra grannens jungfrubur
Han ställer djerft sin ”flygt”,
Der han i allsköns ro sin lur
Sig tager lugnt och tryggt.

Den stackars lilla flickan smög
Ur sängen sig förskräckt
Och utför trapporna hon flög
Uti sin lätta dräkt —
Nu blef ett hiskeligt tumult
I detta stilla hus,
Af folk det snart var öfverfullt —
Polisen kom bardus,

Den gamle knekten hjälpte man
In i sin lugna vrå.
När flickans rum man sedan hann.
För att få reda på,
Hvem fogeln var, som flugit in
Till henne denna natt,
Studenten der med rifvit skinn
Inunder bordet satt.

Nu blef han ännu mera rädd,
När han förklarad blef,
Att han den lilla ur dess bädd
I bara linnet dref;
Trots sparsamhet och kassabrist,
Ett annat rum han hyr,
Ty han all håg och lust har mist
För slika äfventyr.

Krognymfer och snyltgäster.

På krogarna i denna sta'n
Man alltid varit van
Att skänkflickor finna, så stiliga som fan —
Och detta helt naturligt är
Hur skulle det väl gå,
Om der en slyna, ful och tvär
På krogen skulle stå?

Det inser hvarje krögare
Och därför kan man ge
Sig fan på, att flickor man öfverallt får se,
Som ega fågring och behag —
Och dertill artigt sätt —
Ja, vackra mör, af alla slag,
De växa ju så tätt.

Dock är det icke alltid bra
För krögar-far att ha,
Så stilig flickor, fastän de dugtigt "dra".
Ty ofta händer det, att de,
Med sina nycker små,
Tillnarra sig en älskare —
Ja, kanske stundom två.

Det hände sig så ungefär, —
Att Sofi känna lär
En sjö-gast och genast är hon i honom kär —
Och han för henne flaggen strök —
Hvem undrar väl derpå?
Så nära värdshus-skänk och kök
Man läckert nog kan må.

Men Lotta nu med afund ser,
Hur Sofi man tillber
Och genast en dylik hon gunstbevisen ger —
Och denne unge Adams son
Sitt bästa äfven gör
Att njuta af de små guds-lån,
Han ej betalte för.

Det länge gick så der charmant,
Om ej just samvetsgrant
Och nymferna gåfvo så mången kärleks-pant —
Och deras trogna riddare
Hvar natt, naturligtvis,
I jungfruburen skapade
Gemensamt paradiset.

Men, ack! vår jordefröjd är kort —
Den flyr som vinden bort —
Så hände det också för denna snygga sort —
Af ömt intima älskogspar,
Som gjort gemensam sak —
Nu ega de, af sällhet qvar,
Blott sina minnens vrak.

Det hände sig i mörkan natt,
Att lilla Lottas skatt
Dem spelte — ”i trumfen” — ett ödesdigert spratt:
Han råkade att stanna qvar
Uti en liten bur,
Som hvarje hus — i nödfall — har
Och tog sig der en lur.

Men luren, den blef icke lång,
Ty krögar-mor, af tvång,
Med ljuset i handen klef ned för trappan trång —
Med hast hon kom till samma ort,
Der Adams-sonen satt —
Det blef ett väsen — hiskligt stort —
O! herre! hvilken natt!

Med röst, så hotande och hes,
Hon läste sin kat'kes
För denne så rysligt olycklige ”kines”;
Men värre blef det inom kort,
När hon fick skåda, hur
De jungfruna totalt glömt bort
Att taga nyckeln ur....

Nu börjades en lustig lek:
Hon stampade och skrek
Tills krafterna slocknat och rösten henne svek;
Men innandess hon hade kört.
I negligéc, dem ut,
Som hennes ljufva nattro stört —
O! Amor! hvilket slut!

Ja, nog är det båd' rätt och bra
Att vackra flickor ha'
På krogen, men snyltgäster böra de ej dra';
Dock må dem ej förmenadt bli
Att älska en och två,
Blott dessa ha' så pass géni
Att — vaka, dit de gå, . . .

Angenämt.

Hör! lillan min! nu tycker jag,
Att du kan börja på
Att tänka på din bröllops-dag
Och att en man dig få!
Jag vet en präktig friare,
Så nobel och galant,
Som med sin hand kan förete
En million kontant.

"Ah! herre gud! hur ser han ut?
Han är väl ung, min far?
Om han är vacker, utan prut
Han får mitt "ja" till svar!
Säg! hurudant är väl hans hår?
Svart? brunt? blondt eller gult?
Men kanske han rödhårig går?
Det vore riktigt fult!"

Åh-nej! min stumpa! lugna dig! —
Jag länge honom känt —
Han någorlunda liknar mig.
Är temligt korpulent —
All färg på hår han nästan skyr —

Och aldrig han besvär
Sig gör med någon sorts frisyrr,
Ty han — flintskallig är.

Läserskan.

Så hon kallas utaf de gudlösas skara —
Och sitt rykte försöker hon att bevara, —
Hennes handlingar ingen vågar att klandra,
Ty som helgon hon tyckes här blands oss vandra.

Och från barndomen var hon sådan, för resten, —
När hon enfaldig gick och läste för presten,
Brydde hon sig om barnens lekar blott föga —
Sällan lyste af glädjeblixt hennes öga.

Hvarje Söndag hon går så flitigt i kyrkan,
Gör sig möda att visa andakt och dyrkan,
Med sin näsduk borttorka heliga tåren,
När som herden han läser lagen för fåren.

Vid missionsmöten är hon alltid i salen,
Med intresse hon synes lyssna till talen —
Offrar gerna en liten skärf för att sändas
Till de hedningar, hvilka skola omvändas.

Verldens barn hon beständigt öppet föraktar
Och hon noga för deras sällskap sig vaktar;
Men med systrar, som hafva talande tunga,
Kan hon andliga sånger skråla och sjunga.

Karlar kan hon i allmänhet ej fördraga
Och de enda, som henne kunna behaga
Äro lismande, skrymtande predikanter,
Kolportörer, som ljuga fräckt för — kontanter.

Slika herrar hon plägar rundligt traktera,
Läckra rätter och fina viner servera —
Ja, det påstås, att det just ej vankas vatten,
När gudsmannen hos henne tillbringar natten.

Hon har hycklat och hycklar ännu beständigt, —
Suckar, lipar och gråter lätt och behändigt —
Hennes lif är af lögn en intrasslad härfva;
Likväl tror hon, att hon får himmelen ärfva.

Den modigaste.

Det voro tre gardes-korpraler,
Som råkat att blifva rivaler,
Den ene, han sade: Jag ger mitt unga blod
För flickan, som jag älskar, ty hon är skön och god.

Den andre, han sade: Jag sjuder
Af harm, ty mitt hjerta mig bjuder
För flickan den sköna att draga ut mitt svärd,
Ty ingen af er båda är denna engel värd.

Den tredje, han sade: Jag tager
I famnen den jungfrun, så fager
Och sätter den lilla uppå mitt snabba sto
Och rider bort med henne, i enslighet att bo!

Den tillbedda lyssnar och tänker:
Min hand och mitt hjerta jag skänker
Åt denne, ty säkert han eger kraft och mod —
De andra kunna släcka sin kärlek i sitt blod!

Den nye herr pastorn.

En pastorsbefattning, som råkat bli ledig,
Blef snart nog besatt af en pastor så sedig,
Att han efter framlefda trenne qvartal
”Fick sparken” — det var ju en satans skandal!

Men hur gick det till? Jo, det vill jag förklara:
En herde så värdig han var för den skara
Af villande får, som han fått i sin vård,
Att ingen kan säga, att han var för hård.

Om Söndagen skötte han ifrigt sin syssla, —
I veckan i stugorna gick han och pyssla’
Med kort och med tärningar, flaskor och glas,
Ty ofta för honom det gjordes kalas.

I kyrkan han väldigt förkunnade ordet,
Men aldrig han heller var tafatt vid bordet —
Han älskade toddyn och tyckte om vin
Och punschen, den drack han af sjelfvaste hin.

Han sjöng litanien med andakt och värma —
Det hindrade likväl ej honom att härma
Båd’ Bellman och Wadman och Braun till och med,
När af pokulerandet han blifvit ”sned”.

Församlingens fruar, de voro så rörda,
Ty nu deras böner så skönt blifvit hörda:
De hade ju fått sig en god predikant —
Och den, som var älskvärd och öm och galant.

Och enkor, pigor, de tyckte som alla,
Att om ifrån himlen en prest kunnat falla,
Så kunde han aldrig bli’ bättre än den.
Som var en så dråpelig menniskovän.

Då hände det sig, att en femti-års enka
Blef sjuk — och hon ville ha' doktor — kan tänka! —
Och denne han lyckades genast att se
Att hon fått — välsignelse! Herre-min-je!

Och gumman bekände, med smärta och ånger,
Att "nye herr pastorn" mångfaldiga gånger
Besökt henne ensam — och, "att han då var
Så hjertans beskedlig och vänlig och rar!"

Nu gick det på tok — jo, det kan man nog ana,
Ty herdar, som ha' sådan "ömtålig vana",
Bland enfaldig fårscock ej kunna bestå —
Och nye herr pastorn åt fanders fick gå.

För klok.

Ung Jöns, han hade råkat
Att blifva "illa kär" —
Förgäfves hjernan bråkat —
Som mången göra plär —
Hur han väl skulle lyckas
Uti sitt frieri,
Ty, som det kunde tyckas,
Det skulle "mot-hugg" bli':

Han tänkte och fundera'
På mångahanda sätt;
Men hur han fantisera',
Det hade sig ej lätt —
Han hade skäl att frukta
En korg utaf sin dame —
Och hur han henne tukta',
Hon ville ej bli tam.

Då fick han ändtligt höra,
Hur det en gumma fanns,
Som kunde under göra
Och trollerin, med glans —
Uti ett torp hon bodde
Och klok hon var — som få —
Med säkerhet man trodde,
Dit skulle Jöns nu gå.

Han kom till gumman, ställde
Sin sak för henne fram —
Den kloka genast gnällde:
”Jag ger mig sjelfve skam
På, att du skall ha' flickan,
Om blott du lägger ner
En hundra-lapp på brickan,
Du der på bordet ser.

Ung Jöns sin plånbok tömde,
På föreskrifvet sätt —
Och gumman Jöns berömde
Och sa: ”Nu skall du lätt
Bli hjälpt ur älskogsqvalen —
Det kan du lita på —
Ty jag är ej så galen,
Som jag är ful och grå.”

Ung Jöns till flickan ilar
Och friar, oförskräckt,
Men, hur han ber och smilar,
Hon nekar lika käckt.
Till slut, med båda händer,
Hon Jösse ger en korg
Och skamsen hem han vänder,
Full utaf harm och sorg.

Se'n skyndar han till gumman
Och både ber och svär

Att få tillbaka summan,
Han deponerat der;
Men käringen var säker —
Hon kände nog sin tok —
Hon Jöns på dörren vräker ---
Hon honom var — för klok.

Selmas favorit.

Selma är en mö, som skådat sjutton vårar,
Med guldlockigt hår och ögon himmelsblå,
Hvarje stackars yngling tjusar hon och dårar —
Ja, den konsten tyckes hon så väl förstå,
Hon kan lägga snaror ut med stort géni
Och hon fångar äfven hvem hon vill deri.

Löjtnanter, studenter, grefvar och baroner —
Alla ha de tiggat att Selmas ynnest få,
Mången har, med häftigt glödande passioner,
Svurit, att för henne djerft i döden gå;
Men då svarar hon, med fint galanteri;
"Var så artig, om Ni ej kan låta bli!"

Rika penningfurstar slösat ha' kontanter,
För att henne ge en lysande present —
Ja, hon eger, guld, juveler, diamanter,
Fast hon endast flygtigt gifvarne har känt;
Men hon tar emot med smått koketteri,
Ty hon eger redan litet födgeni.

Ja, hon har en rysligt stor tillbedjar-skara —
På dess rikedomar lägger hon beslag —
Och på gunstbevisen tyckes hon ej spara,
Ty hon samlar skatter, mer för hvarje dag;

Men af vissa skäl, hon gör sig sådan flit,
Ty hon håller sig en egen favorit.

Denne lyckans ost är gynnad framför alla —
Hvad han gör och låter, tycker hon är rätt —
För sitt idéal hon brukar honom kalla
Och hon trives bäst uti sitt kabinett,
När han, för att henne smeka, kommer dit —
Ja, då är hon lycklig med sin favorit.

Men, hvem är han då, den verkligt afundsvärde?
Fråga henne sjelf! hon ger ett enkelt svar:
"Jag för längesedan känna honom lärde,
Som den allra bäste, präktigaste karl —
Och han tillhör mig, så säkert, bit för bit,
Som han är min egen lille favorit!"

Älskarn i klämman.

När älskarn ej på länge träffat har — fallera
Den älskade, han suckar alla da'r — fallera
Han trånar och han längtar till sin mö. — fallera
Af oro nästan färdig till att dö — fallera.

Och vaktas så den sköna, samvetsgrannt, — fallera
Utaf en mormor, moster eller tant, — fallera
Då blir det svårt för dessa kära tu — fallera
Att ställa till ett litet ren-de-vouz — fallera

Just i en sådan dum förlägenhet — fallera
En fästman råkat med sin kärlighet, — fallera
Han vändas jemmerligen, natt och dag fallera
Ty för sitt föremål han är så svag — fallera —

Han grubblar och funderar, med all flit, — fallera
Hur han skall lyckas komma ända dit, — fallera
Der man förfarar hans ömt älskade — fallera
Till slut han likväl fick en ljus idé — fallera.

På husets tak han klättrar opp en natt — fallera
Och ett-tu-tre — på skorstenen han satt. — fallera
Den är nog trång och han är korpulent; — fallera
Dock ropar han: "Ja, det må vara händt!" — fallera

Han klifver ned, på älskogstankar rik, — fallera
Men, ovan vid en dylik gymnastik — fallera
Han åker fast i pipan med sin kropp — fallera
Och kommer hvarken nedåt eller opp — fallera.

Den stackarn sitter rysligt hårdt i kläm, — fallera
Med sina nödrop väcker alla dem, — fallera
Som bo och slumra sött i detta hus — fallera
Förskräckt man rusar upp och tänder ljus — fallera.

Det blef ett fasligt spring och vild panik — fallera
Och ännu hemskare ljud älskar'ns skrik — fallera
Man sökte öfverallt i alla vrår — fallera
Tills äntligen man syn på honom får — fallera.

Man nedåt honom nu i benen drog — fallera
Men magen ännu värre fäste tog — fallera
Man sökte honom hissa upp med tåg — fallera.
Att det omöjligt var, man likväl såg. — fallera.

Den arme älskogsnarren måste då — fallera
Sig lugna, tills man hade hunnit få — fallera
Ett hål på denna hemska skorstensmur, — fallera
Då han blef dragen ur sin trånga bur — fallera.

Må därför hvar och en, som blifvit kär — fallera
Och dertill något tjock och välfödd är — fallera
Ej oförsigtigt genom skorsten gå — fallera
När han sitt hjertas dame vill helsa på! — fallera.

Vernamoflickan.

I Vernamo finnes en flicka så fager,
Om hvilken jag nu mig den friheten tager
Att sjunga en drill — och om ynglingar två,
Som råkat bli kära i henne också.

Den ene var Ola — den andre var Pelle —
Och Pelle var alltid en obändig sälle;
Men Ola var styfver och stark, som en stut —
Nu ska' Ni få höra, hur det gick till slut:

I början var flickan i Pelle betagen,
Men snart blef af Ola ur brädet han slagen —
Och Ola han fick alla kyssarna små —
Förargad gick Pelle och såg deruppå.

Och Pelle funderade: "djefvuln anamma!
Ska' Ola så der "kuttisera" min flamma!
Jag hade, besitta mej, lust till att klå'n —
Men ensam jag tror att jag rå'r inte på'n!"

Och Ola, han lefde så säll med sin flicka,
Ty hon kunde också med trofasthet blicka
Till honom, som svurit i döden att gå
För henne — och lyckliga voro de två.

En afton han gick med sin mö så förnöjder
Och talte med henne om framtida fröjder —
Förtroligt de gingo sin nattliga stråt
Och anade icke det minsta försåt.

Men Pelle, som svurit att hämnas rivalen
Och icke blef af med de der hjerteqvalen,
Han kom — och han hade en stallbroder med,
Så nu skulle Ola få smörj med besked.

Men Ola, han var hvarken feg eller murken
Och därför han tänkte: "Jag klämmer den lurken!
För flickan den fagra jag orkar att slå!"
Han klappade bägge båd' bruna och blå.

När Pelle fått stryk och om flickan gått miste,
Till länsman han gick, -- ty ej bättre han visste —
Han ville, naturligtvis, utkräfva hämd —
Och Ola till tinget blef kallad och stämd.

Och Pelle, vid tinget han krångla och bråka;
Så Ola till slut fick till Jönköping åka —
Och der fick han sitta i månader tre,
För det, att han Pelle på huden fick ge.

Men nu är han hemma igen hos sin flicka
Och än' mången skål för sin mö vill han dricka,
Ty hon har ej svikit sitt ord och sin tro,
Trots alla de Pellar uti Vernamo.

Hvad jag såg.

Jag gick mig ut en aftonstund
Spatserande i grönan lund —
Jag blickade omkring mig och såg
En liten, näpen flicka, som i gräset låg.

Jag smög mig närmare, på tå,
För att på henne sigte få,
Då såg jag, hur hon låg der, så skön,
Liksom en ljusens engel på en matta grön.

Hon sof ännu och tyst jag gick,
För att ett enda ögonblick

Ej mista af det sköna, jag såg —
Det dröjde inte länge förr'n på knä jag låg.

Jag såg en blottad, mjällhvit barm,
En vacker, rund och fyllig arm,
En liten mun, som körsbär, — så röd —
Och utaf gyllne lockar fanns der öfverflöd.

En fot, så liten och så nätt,
Att jag ej kunde se mig mätt —
Och hvilka sköna vador — minsann —
Att jag af pur förtjusning dem beskrifva kan!

Hvad såg jag sedan ofvan knät?
Jag lofvat har förtiga det
Men ut i gröna lunden ej mer
Jag går, ty nu derhemma jag detsamma, ser.

Konsten att behaga.

Ett litet råd till er, I svaga,
Som ännu icke hafven lärt,
Att också det är något värdt
Att kunna männen *rätt* behaga!
Och om I efterföljen mig,
I skolen, på er lefnadsstig
Ej kunna er beklaga.

När efter första nattvardsdagen,
Du som utsprucken blomma står
Och ut i vida verlden går,
Om någon man blir kär, betagen
I dig, så säg, att *barn* du är
Och ännu barnasinne bär,
Så blir du ej bedragen!

Om, när du hunnit sjutton vårar,
Du tjasas af en Adams bild,
Som synes dig så god och mild,
Att han din unga själ bedårar,
Uppmuntra ej ditt idéal,
Om du undvika vill skandal
Och slippa bittra tårar!

Och kommer han dig allt för nära
Med sina löften — sin kurtis —
Och fordrar ömma gunstbevis,
Låt honom ingen lager skära!
Nej! håna honom, oförskräckt,
Så skall han vördnad och respekt
För dina dygder bära!

När han dig bjuder upp till dansen,
Du gerna må mot honom le,
Men inga tecken honom ge,
Att han besekrat hjerte-skansen!
Tag, tacksam, mot en skön present,
Men yppa ej hvad hjertat känt,
Om du vill hafva kransen!

Om han dig följer i det gröna
Och, såsom artig kavaljer,
Dig höfligt bjuder sitta ner,
Hans ifver må du ej belöna!
Ty om du frestelsen ej skyr,
Din oskuld och din lycka flyr,
Med dina drömmar sköna!

Om du invid hans sida sitter
Och gungar på kristallklar våg,
Då tjasas lätt ditt sinn' — din håg —
Ditt hjerta högt af känslor spritter . . .
I sådan stund se ned och tig,
Ty, om du förråder dig,
Din framtid kan bli bitter!

Så droppvis du en känsla väcker,
En *ädel* känsla hos den man,
Som nu dig älska, akta kan.
När han, på knä, dig handen räcker
Och hviskar ömt: "Dig tillhör jag!"
Var viss, att du just med behag
Till fota honom sträcker!

Din man skall säkert aldrig klaga
På, att han sådan maka fått,
Som med sin fasta dygd förmått
Att *verklig* kärlek till sig draga,
Då, när, som brud, du fått din ring,
Då fattas dig ej någonting
I konsten att behaga.

Öskulden.

Ack! oskuld är skön till att skåda
I hvar och en jungfrulig blick!
Der oskuldens englar få råda,
Der finner man seder och skick.
Der skall man förgäfves ej söka
En vandel, som aktning man ger.
Att vördnad för oskulden öka
Man likväl i stånd sig ej ser.

Ty oskuldens representanter
I allmänhet äro så få —
Och, om man får tro, att det sannt är,
Som folktron oss låter förstå,
Så skulle dess blomster ej hinna.
Fullkomligt dess fjortonde år;
Ty tidigt de blossa och brinna
Och således kärnan förgår.

Men fröken, som är i pensionen
Och vaktas och skötes så väl,
Hon måtte väl ej af passionen
Bli störd i sin barnsliga själ?
Hon måtte, om någon, väl kunna
Bevara sin oskuld? Ja, visst!
Blott man vill henne förunna
Att dö, innan der hon den mist!

Men den, som i hemmet åtnjuter
Den förmån att ha' guvernant,
Förvisso hon oskulden sluter
Inom sig — och vårdar den grannt —
Hon kan väl ej komma i fara
Att mista sin barnsliga skatt?
Nej! om hon i hemlighet bara
Sig aktade för detta spratt!

Än lillan, som ej hunnit lära
Sig riktigt sitt A. B. C. D.,
Hon måtte, för tusan, väl bära
Sin skatt oförfalskad, som de
Små englar, som aldrig förglömma
Att sväfva i rymderna blå?
Tror jag, om de ej kunde drömma,
De kära, oskyldiga små!

Ja, oskuld är herrlig att skåda!
Den lyser, som gyllene glim —
Och har man, så kallad skrif-klåda,
Så skrifver man tusende rim,
Om oskulder, dygder och englar —
Och annat, som deruppå brås;
Men äfven, om afbrutna stänglar —
Och blommor, som — fallit, gunås!

Fru Potifar.

Min man är ganska hygglig, också han —
Man detta, rättvist, ej förneka kan —
Han sörjer för min klädsel, samvetsgrannt,
Och sällan nekar han mig något, det är sannt,
Jag tyckte, att jag var i honom kär
Och trodde ej, jag kunde få begär
Att se på någon annan Adams son,
Ty att behaga honom, städs' jag varit mån —
Och hittills har jag äfven gjort min pligt,
Som maka, fast han aldrig just har tigt
Om några särskildt ömma gunstbevis,
Ty mannen glömmet snart sitt drömda paradiset.
Det är naturens ordning, jag det vet,
Att mannen stundom qväljs af liknöjdhet —
Att han med tiden blifver slö och spak;
Ty äktenskapet blir till slut en hvardags-sak.
Nog kan han ännu hänryckt blicka ner
På mina sköna former — och han ler,
Då jag förtroligt slår min runda arm
Omkring hans hals, då brinner än' hans kyss så, varm,
Då blossar åter upp hans kärleks-glöd —
Då är han icke blott och bart, mitt stöd —
Nej! i ett sådant ögonblick han är
Min älskare, — som fordom, lika öm och kär;
Men detta händer, ack! så sällan blott
Och nu på länge ingen gunst jag fått —
Han tyckes riktigt hafva glömt, att han
Sin fru behandla skall, som *verklig* äkta man.
Hvem kan väl därför undra på, om jag
För andra män kan blifva öm och svag?
Att jag begärligt, på en yngling ser,
När ej min man min längtan tillfredsställer mer?
Hvem häpnar väl därför, att jag, på tå,
Vid fönstret, ifrigt spejande, kan stå,
För att få se en skymt utaf den bild,

Som åter gjort min slumrande passion så vild?
Hvem kan förhindra, att jag med min arm
Omslingrar denne? trycker till min barm
Den man, som i min själ in-nästlat sig
Och för hvars kärlek jag vill blindt uppoffra mig?
Rår jag väl för, att jag för hvarje dag
Får skåda dennes älskvärdhet, behag?
Är det *mitt* fel, att dessa ögons brand
Har tvingat mig att bryta mina äkta band?
Jag står ej längre ut att lefva så!
Jag kan, på en gång ej tillhöra två!
Ej något brott min kärlek mera skyr:
Med min Adonis till en hemlig vrå jag flyr!
Der, i hans famn, jag hänryckt njuta vill —
Och han skall mig, *för evigt*, höra till;
Ty jag vill ej, — som förr fru Potifar, —
Till tröst behålla blott, — den tomma manteln kvar!

Tonernas magt.

Hör! huru förtrollande tonerna klinga!
Förföriskt de locka till glädje och fröjd —
Och sorgens demoner på flykten de tvinga,
Föryngrande den, som af tiden blef böjd.
Se, grånade gubben derborta!
Han lyssnar till tonernas ljud.
Med dans vill han stunden förkorta
För sig och sin ålderdoms brud.

Och gumman, så fryntligt hon småler och nickar
Sitt bifall, besegrad af tonernas magt, —
Med åldrige maken högtidligt sig skickar
Att svänga kring salen i valsande takt!
Visst äro de gamla och svaga,
Men glada och muntra ändå.

Dem tonerna locka och draga
Att lustigt i valsen gå på.

Se, mannen, som artigt uppbjuder till dansen
Sin ännu ungdomliga, älskvärda fru!
Nog hafva de äktenskapslugnet och sansen,
Men liflighet ega de ock, dessa tu.
I salen sig in de begifva,
Omgifna af strålande glans,
De sprittande toner dem lifva
Att åtföljas äfven i dans.

Och ynglingen sedan, som sluter den unga,
Förtjusande ungmön så ömt till sitt bröst!
Han endast vill leka och jollra och sjunga
Och hon? ja, hon lyssnar, så säll, till hans röst.
Omkring hennes midja han smyger
Sin arm, som till stöd är beredd —
Med honom kring salen hon flyger,
Af tonernas allmagt förledd.

Och tio-års flickan, den älskliga lilla,
Som sitter så ensam och tyst i sin vrå,
Hon efter musiken så tyst höres drilla —
Är harmsen, för det hon till dans ej kan gå;
Med hast genom hopen hon tränger,
Omfamnar sin lekande bror, —
Med honom kring salen hon svänger.
Ja, tonernas allmagt är stor!

Ja, tonerna locka till glädje och nöje
Den rike, såväl som en armodets träl —
Den djupt melankoliske tvingas till löje —
Ja, sång och musik sprider ljus i ens själ!
När tonerna ljuft man hör klinga,
Då andas man sällhet och fröjd
Och tankarna lustigt sig svinga
Högt upp emot himlarnes höjd!

Den glade sjömannen.

Sjöman är jag till lif och till själ hela da'n —
Jag är stolt öfver titeln, jag bär.
Vid strapatser jag alltid är orädd och van,
Ty på hafvet ej fruktan man lär.

Vid mitt femtonde år första hyran jag tog,
Som kajutvakt, utaf en kapten,
Hvilken ofta med daggen min ryggtäfla drog
Satte liflighet i mina ben.

På så sätt har jag allt ifrån början mig lärt
Sjömansordning och sträng disciplin;
Men likväl är mig lifvet på hafvet så kärt,
Fast man stundom får träla, som bin.

När som skutan den kastas på skyhögan våg,
Vid orkanernas väldiga tjut,
Då det brakar och knakar i tackel och tåg,
Är man ofta helt nära sitt slut.

Utan fruktan jag då, käckt till väders kan gå,
Ty jag vet, att min pligt jag fullgör,
Lika tryggt jag begifver mig ut på ett rå,
Som jag eljest på däcket mig rör.

Och när stormen har tystnat och vädret är lugnt,
Skutan stolt plöjer böljorna blå.
Då man tycker, att hjertat på nytt blifvit ungt —
Och med jubel man låter det gå.

Så man sväfvar omkring till de främmande land,
För att hemta dess alster och guld —
Rika skatter man hemför från aflägsen strand,
Om Fortuna är sjömannen huld.

När omsider man hinner till hemlandets kust,
Löper in i den välkända hamn,
Då med glädje och hänryckt förtjusning och lust,
Får man sluta sin mö i sin famn.

Men en sjöman så glad, ifrån trånande brud
Ger sig ut på sin farliga ban;
Ty, fast gerna han åt-lyder kärlekens bud,
Längtar han till den blå ocean.

Hell, dig du glade bror!

Morjens! bror Fredrik! hur mår du i kroppen?
Tag genast fram dina tvättade glas!
Drag ur buteljen den smällande proppen!
Bjud på hejdundrande namnsdags-kalas!
Kors! kära bror! har du bryggt oss en bål?
Då ska' vi rumla,
Supa och tumla!
Fredrik! vi tömma, i botten, din skål!

Bålen är ut-supen — vännerna ramla
Huller om buller inunder ditt bord —
Ljuset är slocknat — i mörkret vi famla —
Så skall man supa och stupa i Nord!
Tusan så hyggligt af dig, kära bror!
Hoppas du åter
Lefva oss låter!
Bjud oss i morgon på bäsken så stor!

Arfvet.

I. EN FROM BÖN.

Herre! hvarför skall du plåga
Mig med tomma fickor jemt”
Törs, värdsammast, jag väl fråga,
Om du än' ej nog har klämt
Mig, för mina synd-register,
Efter jag blott mister?

Kan du icke taga tanten,
Utaf nåd, till dig ännu?
Hon har dock ej bruk för slanten.
Är ju re'n en gammal fru.
Mätt hon är, det vill jag lofva,
På all timlig gáfva.

Jag tror säkert, att hon längtar
Köra af till paradis.
Är hon bara der, hon trängtar
Aldrig hit på något vis.
Hvarför då så länge bråka?
Låt nu gumman åka!

Skicka bara någon foglig
Kusk, som du Elias gaf!
Gör för henne färden rolig,
Ty hon håller mycket af
Att små lustpartier göra —
Låt du gumman köra!

Hon är rik, må du besinna,
Dertill gifmild, god och söt —
Hoppas därför jag skall finna
Henne ock i Abrah'ns sköt!
Låt nu spänna för åt gumman!
Qvarglöm bara — summan!

II. OM JAG FINGE ÄRFVA.

Nu har jag länge nog gått pank —
Af kassafeber är jag krank —
Jag vet knappt, att jag lefver;
Men strunt! nu är jag nästan van
Att vara utan hela da'n
Båd finkel och rom och genéver.

Fick nu jag ärfva, blef jag snål
Och smakte aldrig ur en bål —
Totalt jag glömde dricka.
Ja, finge jag en tunna guld,
Jag blefve aldrig öm och huld
Emot någon varmhjertad flicka.

Och krögar'n kunde då, min själ,
För min skull svälta sig ihjäl —
Ty törst-död ej han blifver.
Jag spelte aldrig mer biljard —
Nej! kö och duk af mig blir spard,
Så snart, som jag arfvet in-drifver!

Ej någon drosk-kusk mera då
Af mig en dricks-slant skulle få
Och inga symamseller.
Jag tycker redan, att jag hör,
Hur kusk, med ed, ifrån mig kör
Och lilla mamsell'n hur hon gnäller!

I kyrkan då jag skulle gå,
Andäktigt höra deruppå,
Hur presten mig uppsträckte —
I offerkistan stucke ner
En femti-öring, — kanske mer —
Åt pastorn jag handen då räckte.

Jag skulle gifta mig på stund,
Men bröllop skulle ingen hund
Bestå åt sina fränder,
När presten smidit oss ihop,
Svagdricka dricka vi ett stop
Och steka oss sillar på bränder.

Om småttingar vi skulle få,
De finge tugga benen rå,
För att få skarpa tänder —
Vi hölle aldrig hund och katt —
Vi sjelfva toge råttor fatt
Och skällde i kapp, en i sänder.

Min hustru finge vara snäll,
Sjelf bädda sängen hvarje qväll
Och tvätta blöjor rena —
Och ville hon ha' reda på
Hur Kret- och Plet-i kunde må,
Så finge om natten hon skena.

Hon aldrig fick ha' kaffe-rep,
Om än hon gräla' eller pep —
Det skulle ej genera,
Om sjuk hon blefve, gumman min,
Så finge hon ta' droppar in,
Som jag skulle sjelf ordinera.

Försäkra skulle jag min kropp,
Ty ingen vet när öses opp
Ens själ med himla-slefven.
Dock, fick jag nu mitt arf, burdus,
I glädjen tog jag först ett rus —
Jag måtte väl ej få — "dra' vefven"!

III. BÖNHÖRELSEN.

Kors för tusan! så man säger!
Jag har ärft min salig tant!
Hennes guld jag ensam eger!
Här skall lefvas om galant!
Kom, kära bror, låt oss tömma en bål!
Gumman, hon var, ta' mej fa-en, ej snål
Med arfvet!

Hennes skål i första rummet,
Som så lägligt bort sig stal —
Och den nästa blir för skummet
I min första arfs-pokal!
Sedan små flickornas rusande skål!
De skola nog hjälpa till göra hål
På arfvet!

Det var sannt, för tusan hakar,
Jag får lof att tänka på,
Att oss saften nästan smakar
Lika bra, när "kritis" vi få;
Derför till alla små krögarehus,
Att liqvidera "kriterade" rus
Med arfvet!

Hit en hyrvagn! men den bästa!
Kör oss nu i staden rundt!
Kusk! du är väl van att festa?
Inte? det var bara strunt!
Här, tag en tia då för ditt besvär!
Den som en droppe i hafvet blott är
Mot arfvet,

Ser du, bror, hvad der framskymtar?
Hvita ben — en symamsell —
Så om qvälln hon går och skrymtar,
För att få, med klang, en smäll.
Låt oss försöka, en till att få fatt!
Se'n ta' vi rum på hotell för i natt
För arfvet!

Jag skall skicka till kollekten,
Men i kyrkan går jag ej,
Tål af rökelsen ej flägten.
Ej gudsmannens konterfej!
Dock är jag ej hvarken ond eller kärf —
Presten kan få sig till Påsken en skärf
Af arfvet.

Nu jag bygger mig en villa —
Fin, som åt en excellens —
Skänker den åt någon frilla,
Som den ta'r till residens.
Der skola vi hafva små tids-fördrif,
Hvilka förhjelpa till rörelse, lif
I arfvet.

Gifter gör jag mig, kanhända,
Inte förr'n jag gammal blir —
Bjudningskort jag då skall sända
Alla vännerna — "vid Bier."
Det skall bli lifvadt och festligt, minsann!
Då blir det fanken så skönt, att man kan
Ha' arfvet!

Så jag lefver till mitt sista
I ett ständigt glädjerus.
Qvinnor, vin jag vill ej mista —
Herre! låt i himmels-hus
Flickan och kruset åt mig stå parad,
Så kan hin håle få draga åstad
Med arfvet!

INNEHÅLL.

Nåd!	Sidan 2
Lefve qvinnan!	3
Skål! Gutår!	5
Gyllene kyssar.	6
En ungmös frieri på sednaste skottdagen.	6
Den bedagade nymfen.	8
En Aprilnarr.	9
Huru?	9
Symamsellen.	10
En hygglig fästmö.	12
Serenad.	13
Min fästmö's värde.	14
Utspruckna rosor.	15
Kom!	17
En bild.	18
Om igen.	19
Fröken.	20
I skåpet.	21
Bacchi kalk.	22
Ja, jagt var hans passion.	22
Yrvädret.	23
Ulfvar i fårakläder.	25
Lilla supen.	26
Den försvinnande mandomen.	27
Flickor och flickor.	28
Kärlek och missräkning	29
Frälsningssoldaten och syndaren.	31
Skålen.	32
Blickens glans.	33
Lika mot lika.	34
På krogen.	36
Bondhögfärd.	37
Hans hustru.	38
En gammal dygdig jungfru.	39
Blodet.	41
Kopparslagaren.	42
De fyra årstiderna.	43
Huslig sällhet.	46
Min husvärd — den gnidaren.	48
Den dumme älskaren och Amor.	50
Huru hon bar sig åt.	51

Per Driftig.	Sidan 52
Hennes nervattacker.	” 56
Unge herrn.	” 57
Kärleksgnabb.	” 57
Receptet.	” 59
Hets.	” 61
En lugn herre.	” 61
Carladagen.	” 63
Till Victor.	” 64
Till en vän på hans bröllopskväll.	” 65
Drick! Var glad och njut.	” 66
Bröllop med förhinder.	” 68
Min Xantippa.	” 69
Nattsöl och morgonrummel.	” 71
Lefve glädjen!	” 73
Annas skål.	” 74
Till min hustru.	” 75
Till en vännina på hennes födelsedag.	” 76
Till Maria	” 77
Till Emma.	” 78
Amors verk.	” 79
En i sänder.	” 81
En jungfrus frieriannons.	” 82
Lifvet på en pinne.	” 83
Köld, värme och hetta.	” 84
O! sällhet!	” 86
Den gyllene kalfven.	” 87
Per Mattsons tidsfördrif.	” 88
Fel på person	” 89
Pelle Bock på äfventyr.	” 91
En afskedspredikan.	” 93
Borta är bra, men hemma är bäst.	” 94
Grannarna.	” 95
Krognymfer och snyltgäster.	” 97
Angenämt.	” 100
Läserskan.	” 101
Den modigaste.	” 102
Den nye herr pastorn.	” 103
För klok.	” 104
Selmas favorit.	” 106
Älskar'n i klämma.	” 107
Vernamoflickan.	” 109
Hvad jag såg.	” 110
Konsten att behaga	” 111
Oskulden.	” 113
Fru Potifar.	” 115
Tonernas magt.	” 116
Den glade sjömannen.	” 118
Hell dig! du glade bror!	” 119
Arfvet.	” 120

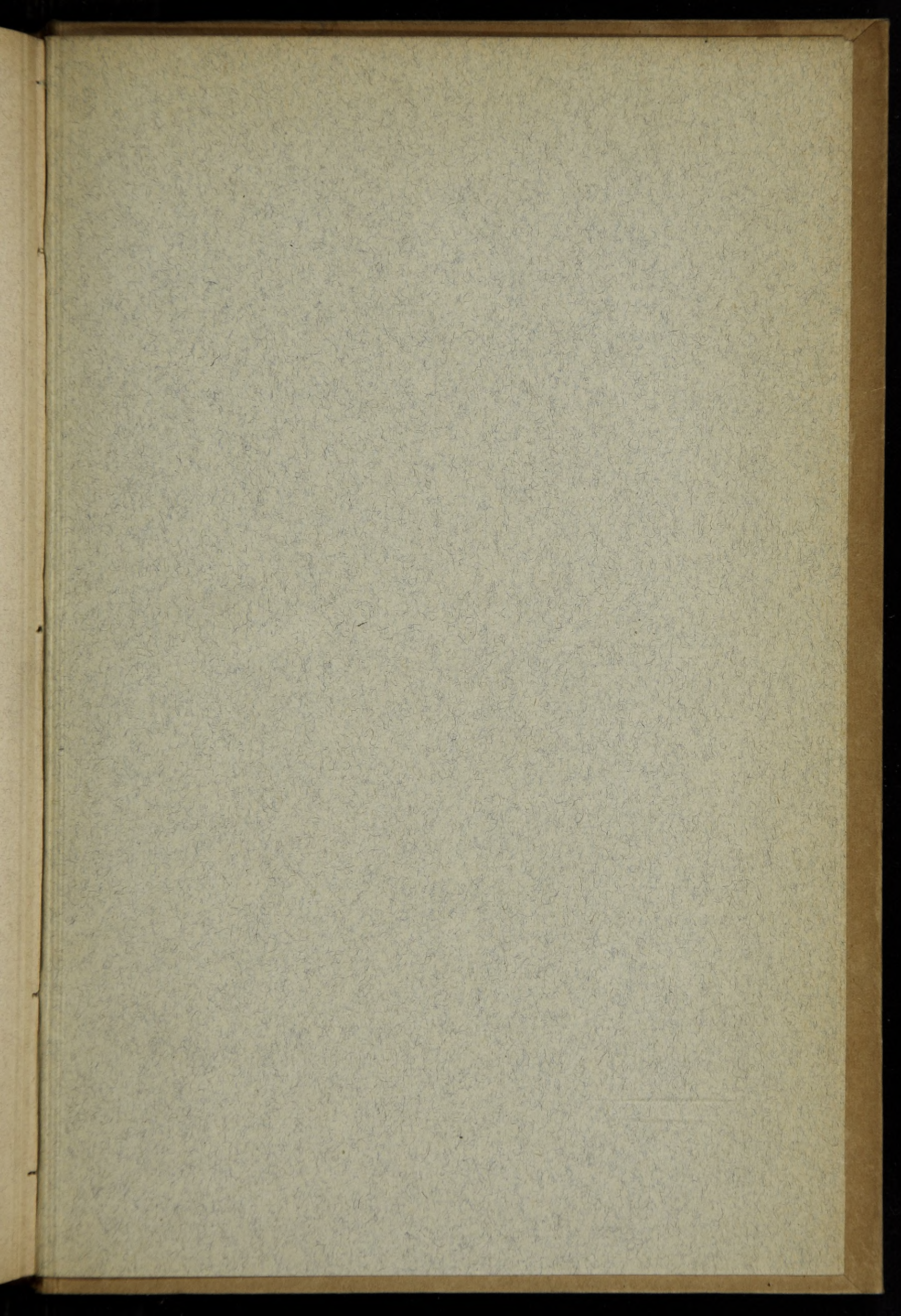

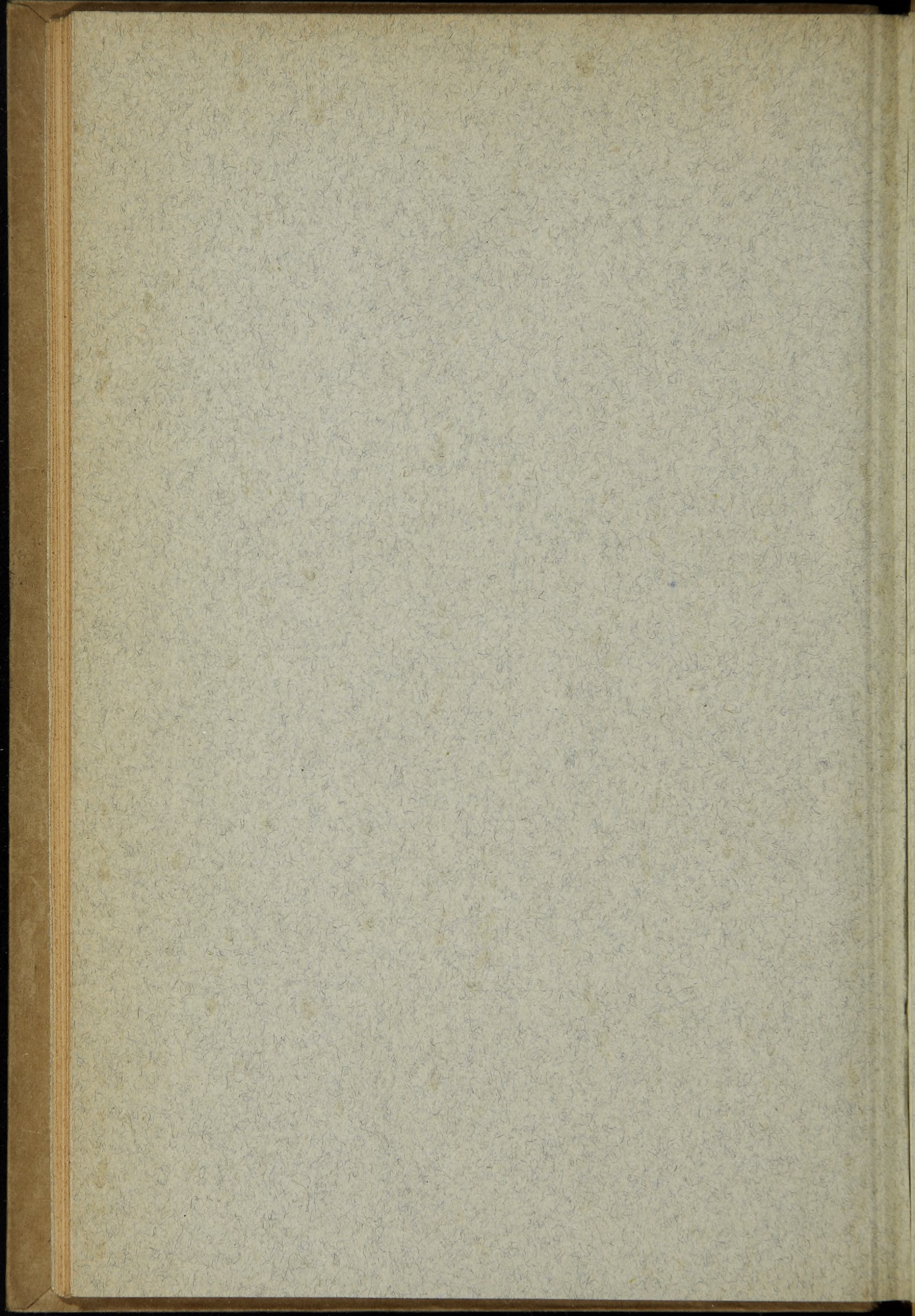
RÄTTELSER.

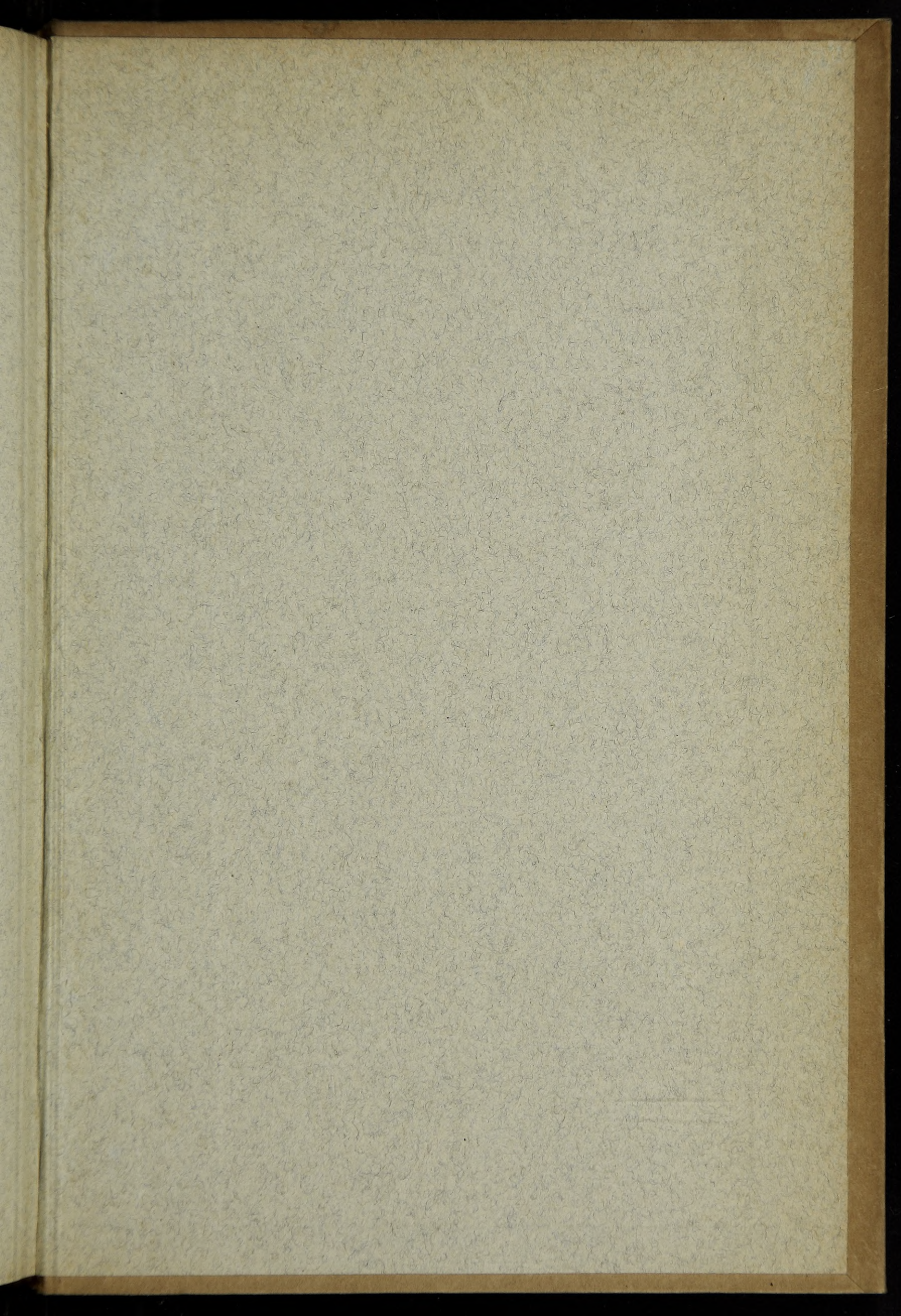
Sidan	4 raden	18	uppifrån	står: har	
				läs: <i>han.</i>	
”	24	”	11 nedifrån	står: ryggen	
				läs: <i>rygg.</i>	
”	24	”	3 ”	står: spöker	
				läs: <i>späker.</i>	
”	27	”	8 uppifrån	står: var	
				läs: <i>hvar.</i>	
”	28	”	8 nedifrån	står: Så länge i pungen guldkalfven fanns.	
				läs: ” ” i ” af ” ”	
”	72	”	9 uppifrån	står: Säga	
				läs: <i>säja.</i>	
”	79	”	10 nedifrån	står: bedårade	
				läs: <i>bedårande.</i>	
”	96	”	2 ”	står: han	
				läs: <i>hon.</i>	
”	103	”	4 ”	står: Och enkor, pigor	
				läs: ” ” och ”	

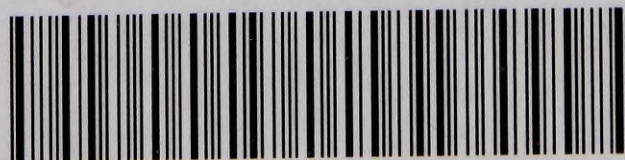
Pris: 1 Krona.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875278